

George Ene

GRĂMADA DE PROȘTI

- piesă de teatru în trei acte –

SEMĂNĂTORUL
Editura – online
Octombrie 2010

Personajele în ordinea intrării în scenă

- 01. COSTELUȚA – femeie de serviciu la bloc**
- 02. MARIA – gospodină**
- 03. ANA – gospodină**
- 04. TÂNĂRUL – locatar în bloc**
- 05. LIVIA – studentă**
- 06. VICTOR – student**
- 07. MARIUS – tânăr din bloc**
- 08. GIGI – tânăr din bloc**
- 09. SILVIA – tânără gospodină**
- 10. ION – locatar**
- 11. ADRIANA – soția lui**
- 12. ȚIGANUL – în jur de 40 de ani**
- 13. ȚIGANCA – soția lui**
- 14. COPILUL celor doi**
- 15. BĂRBATUL – pensionar**
- 16. FALSUL POLITIST**
- 17. PRIMUL POLITIST**
- 18. AL DOILEA POLITIST**
- 19. BUNICA – pensionară**
- 20. ADA – o fetiță**
- 21. ALINA – prietena Adei**
- 22. FELICIA – 20-21 de ani**
- 23. MIRONESCU – pensionar**
- 24. NICU – soțul Anei și reprezentantul ales al scării**
- 25. O PERSOANĂ DIN PUBLIC**

O dimineață de septembrie primăvărată. La ridicarea cortinei scena înfățișează dosul unui bloc de locuințe obișnuit, cu parter, etaje și balcoane modeste. Centrul scenei redă imaginea ușii de ieșire a uneia dintre scări, și, pe verticală, de-o parte și de cealaltă, cel puțin șase ferestre ale bucătăriilor, dar și cel puțin două balcoane – două de-o parte și alte două de cealaltă parte. Ideal ar fi să se poată vedea, pe înălțime, cât mai multe ferestre și balcoane pentru că multe dintre personaje vor conversa din balcoane și de la ferestre (fiind mai mult sau mai puțin văzute – în funcție de posibilitățile teatrului). În fața ieșirii din bloc (așadar către rampă) sunt amplasate patru bănci cu spătar, dintre cele obișnuite, care se văd, de regulă, prin parcuri, precum și două-trei tufe (pot fi și arbuști pitici) în spatele băncilor (deși acestea pot fi și-n lateralele băncilor).

Distribuția personajelor urmează ordinea intrării lor în scenă.

Atmosferă caldă, de bună-dispoziție.

ACTUL I

SCENA I

Tabloul 1

COSTELUTA (*Femeia de serviciu – încă tânără și bine făcută, dar foarte modestă – mătură cu sârg și strânge pe făraș gunoiul, după care îl pune în găleată. Cântă cu însuflețire, repetând obsesiv cuvintele: Of, of, of, of... - pe melodia "Dealu-i deal și valea-i vale". Cântă cu vădită ranchiună – se vede aceasta din accentul țigănesc pe care-l folosește cu ostentație, privind, din când în când, în sus, a amenințare). Of, of, of, of.... Of, of, of, of...*

MARIA (*Gospodină; apare pentru câteva clipe în cadrul ferestrei bucătăriei sale de la parter, stânga):* Ce-ai pățit, soro? De bucurie sau de tristețe o dăduși pe cântat?... Ce te doboară așa de dimineață? (*Costeluța n-o aude. Continuă să cânte cu și mai mult foc*). Hei, fată, ești surdă? Ce-i ofăiala asta pe tine?

COSTELUTA (*Nu știe din ce parte-i vine întrebarea, dar, până la urmă își dă seama cine-o întreabă, se oprește din măturat, și-și îndreaptă spinarea):* Care-i baiul, Mario?

MARIA: Te-ntrebai cine ți-a pus inima pe frigare, de te tot ofăi atâta?

COSTELUTA: *Dracu', cine altul? Țăla de tot aruncă hârtii și chiștoace, că bag de seama că nu-l mai potolește tat-su, Scaraoschi! Eu zic că ori e nesimțit, ori, cine știe ce are-n cap. Îi cânt să-l bucur, pentru că probabil așa vrea pipota lui: să m-audă cântându-i serenade, dis-de dimineață, sprijinită-n mătură, pe sub ferestre... (Conspirativ) Mi-a promis do'n Nae-președintele, că va vorbi cu afuristu', da' se vede că n-o fi avut omul când să-l caute, ori că, dacă l-o fi căutat, poate că n-o fi dat de el...*

MARIA: (*Făcându-i jocul*) Și cine-i, dragă, ..."afuristu'" ăla? Tu-l știi?

COSTELUTA: Altfel cum? Îmi face ochi dulci... de ceva vreme. Numai că eu o fac pe nîznaiul și-atunci, iată-l că mă pedepsește. (*Ridică tonul*) D-aia și vreau să m-audă și chiar să mă vadă că strâng după el, ca și după alții ca el, ca după niște...

MARIA: Și tu crezi că-i pasă?

COSTELUTA: Îi pasă, te asigur că-i pasă, și-ncepe să viseze că *i se-nalță*, și-n felul ăsta poate-i vine și minte la... cap!

MARIA: Păi, dacă *i se...* crezi că-i vine și minte?

SCENA I Tabloul 2

ANA (*Vecina de la etajul I, de deasupra Mariei, scoate capul pe fereastra bucătăriei*): Ce tot spui tu, acolo, Costeluțo? Vorbește și tu mai încet și mai cu perdea, că te-aud... copiii!

COSTELUTA: (*Acră*): Las-să-m-audă! Că d-aia și vorbesc tare: să m-audă toți, și... copiii! Că și copiii aruncă hârtii și tot felul de mizerii! Că nu le-ar zice *iubiții lor părinți*, ferit-a sfântul, să fie atenți și să păstreze curățenia, să fie frumos pe unde trec și se joacă. Păi, cum să aprecieze... copiii, vreau să zic cum să păstreze ei curățenia, să fie frumos, când chiar *părințorii lor dragi* nu se sinchisesc de așa ceva. N-aș vrea să crezi c-o fac pe moralista, dar să fii sigură că nu greșesc când afirm că majoritatea celor ce-și zic *mamă și tată* nu sunt, pentru odraslelor lor, decât niște străini, și nu exemple de urmat, în ceea ce privește *prețuirea și păstrarea ordinii și curățeniei*. O să-mi spui că n-am dreptate. Iar eu o să-ți spun că am dreptate, pentru că am găsit și explicația felului lor de a fi. Păi, ‘mnealor, majoritatea, sunt atât de înnebuniți de alergătură pentru traiul zilnic încât nu dau doi bani nici pe ei înșiși, necum să-și mai bată capul cu ceea ce fac copiii lor, acasă ori pe stradă! Și-atunci, cum aș putea eu să am pretenție la toți ăștia, să-mi aprecieze strădaniile și să-mi respecte munca? Așa că, înțelege-mă și scuză-mă pentru manifestarea nemulțumirii și asprimea judecății, dar eu cred, și susțin cu tărie, că pentru toate aceste mizerii, care se văd cam peste tot, sunt vinovați, în primul rând, părinții. Știu, oare, ‘mnealor, că adineaori *proasta de Costela* a cules din gardul ornamental, ăl dinspre lizieră, o grămadă de cioburi – sticle și pahare sparte? Nu știu! Află că ieri nu erau acolo, așa că *logica pură* m-a condus la concluzia că le-au aruncat, azi-noapte, petrecăreți din zona asta. De ce le-au aruncat? Păi, e la mintea cocoșului: să se amuze, să le-audă cum bubuie și se-mprăștie, pentru că udătura n-are haz dacă nu se lasă și cu... cioburi. Lume nebună, ce să mai zic!

ANA: Poate c-ai și tu dreptate. Numai că iată că pe lângă murdăria despre care vorbești, acum n-avem nici liniște, și treaba asta chiar că ne arde sufletul!

COSTELUTA (*Își dă seama unde bate Ana*): Păi sigur că n-aveți liniște, că nici eu n-am liniște... Ai zis bine: n-avem liniște! (*Schimbă tonul*) Și tu ce mă sfătuiești să fac dacă educația, despre care-ți vorbeai, n-o mai face nimeni prin zonă? Știi bine că eu stau ce stau pe-aici, pe sub ferestrele astea, vreau să zic că nu stau ci fac curat, și-apoi dispar. N-am, adică, și *sarcina* s-o fac pe dădaca ori pe polițistul, că le-aș face și p-astea, chiar și fără bani, că altfel nu mai merge! De-aia și repet ce-am spus și alaltăieri, dincolo, în față, c-ar fi bine dacă ați face voi, femeile, o *acțiune deșteaptă*, adică ați pune de-o discuție serioasă, când înfiripați taifasul ăla de-i ziceți “*grămada noastră cea de toate zilele*”, și-n cadrul organizat al *grămezii voastre* ați declanșa de exemplu o dezbatere incendiară, așa cum o făcea alt’dată *partidul ăla de fuse și se duse*, adică să luați la

scărmănat, pe felii și feliuțe, tot ceea ce vă doare – mai concret, cazul cu liniștea și curățenia despre care spui că *vă ard*, și cu ocazia asta poate lansați și niște măsuri drastice împotriva tuturor ăloră de vă deranjează cu gălăgia, cu petrecerile și nu păstrează ordinea și curățenia. Iar măsurile ce le veți stabili să nu fie doar muștrări, ci să fie *d-alea de să-i usture la buzunar*, să facă ochii cât cepele și să nu mai calce pe bec. Uite, eu vă propun să faceți asta chiar după-amiază, că auzii că și după-amiază vă întâlniți din nou aici... Dă-i omului tău să mănânce iar tu așează-te pe scaun, lângă el, și, din vorbă-n vorbă, adu-l la chestiune, și fă-l să înțeleagă pe Nicu-al tău că aveți nevoie de el, care-i *mână forte aici*, ce mai, că doar d-aia-i *responsabilul scării*, păi nu? Ei, și după ce-i obții încuviințarea, lasă-l să se odihnească o jumătate de oră, iar pe seară, când începe să se încropească *grămada voastră*, fii fată isteată și coboară înaintea lui și fă tu încălzirea *plutonului de femei*: adică dă tonul discuțiilor despre ceea ce zici că vă arde. Și-n introducerea pe care e indicat s-o faci chiar tu, că doar cunoști bine problemele, zi-le-o pe-a dreaptă, că nu mai e de trăit la bloc din cauza dezordinii, a indisciplinii și a murdăriei, mă rog, că până și Costela țipă și „*s-a făcut a dracului*” – fii deșteaptă și dă pe mine, că nu mă supăr – zi-le că m-ai auzit cum o iau dis-de-diminează cu scandalul că nu se păstrează curățenia și etc., ba spune-le că am ajuns să și înjur ca la ușa cortului, și că mă cert cu toți văzuții și nevăzuții care aruncă, clipă de clipă, hârtii, cârpe, cioburi...

ANA: Se vede, Costelo, că ai fost activistă în *partidul ăla de fuse și se duse*, în calitate de responsabilă cu femeile la județana de partid, dar uite că acum sunt alte vremuri. Nu te mai ascultă nimeni, pentru că nimeni nu mai știe pe nimeni de frică. Și-apoi, vorba lui Nicu-al meu, că să nu crezi tu că noi n-am discutat asemenea lucruri: “E ușor de zis, dar e mult mai greu de luat măsuri drastice, pentru că nu se știe ce poate ieși din asta”... Află că vicepreședintele asociației noastre de proprietari a propus, acum două luni, să se constituie, în cadru’ organizat, o echipă, care să iasă cu carnetul de amenzi, să-i ardă pe cei vinovați de tulburarea liniștii publice, da’ când a mers la poliție, să vadă ce și cum să facă, adică să discute cadrul legal, polițiștii i-au zis că nu-i treaba asociației, că asta e treaba lor, iar asociația să facă bine să-i cheme pe ei când se ivesc asemenea probleme. Or, tu știi bine că dragii noștri polițiști nu catadicsesc să vină pentru nimicurile astea, motivând că n-au benzină, că echipajul lor mobil tocmai se află la o anchetă, încât, până la urmă, te lași păgubaș. Cât privește dezbaterea de după-amiază, ca să abordeze și tema propusă de tine, cred că-ți seama că nu putem ști ce mai poate apărea până diseară.

COSTELUTA: Ăăă, păi dacă tu pui de la bun început problema în termenii ăștia, chiar că vorbirăm degeaba. Să nu crezi tu că eu sunt absurdă. Înțeleg greutățile, înțeleg că nu mai merge cum mergea, că, mă rog, s-a sucit lumea cu susu-n jos, dar dacă toți o luăm cu *nu se poate*, ne va fi din ce în ce mai greu și din ce în ce mai rău. Și eu nu-ți spun decât că s-ar putea ca până diseară să se umple tot dosul ăsta, toată curtea și toată zona, cu tot felul de mizerii, după care chiar că începe scandalul că nu e curat, că, *ia uitați-vă* – o să zică, provocând, chiar ăia de fac murdar – “*Costela nu-și face datoria!*” Or tu, ca și toți cei care mă aud, acu’, și deasupra tuturor Dumnezeu-Drăguțul, îmi sunteți martori că toată ziulica mă aplec, că m-am cocoșat, și strâng și mătur, și car la ghenă, și-o iau de la capăt, și curățenie ioc!, vezi-o că nu se vede. Dă-ți seama că nu țin eu degeaba, că durerea mea n-o simte nimeni, că, adică eu muncesc de-mi ies ochii și nu se cunoaște. Eu nu sunt mulțumită și nici voi nu sunteți mulțumiți, încât chiar că nu ne alegem cu nimic. Ce să-ți mai spun, dragă Ana, nu mai contează c-am fost eu activistă la partid, că nu te întreabă nimeni ce-ai fost, ci ce ești. Dar asta-i problema mea. Tare-aș vrea să vă văd, după ce mă voi muta de-aici...

ANA: Unde să te muți, soro? Păi nu tu ne spuneai că “*Nicăieri nu-i mai bine ca aici!*”? Aici te-ai născut, aici ai crescut, aici ai copilărit și-ai mers la școală, aici ai fost mereu și ești apreciată, că doar ne cunoaștem de când suntem împreună și ne ținem unul lângă celălalt, ca o familie?! Cât privește curățenia, eu cred că peste tot e la fel. De-aia-ți și zic: fii și tu mai potolită și nu mai țipa atâta și nici nu ne mai reproșa că *nu facem și nu dregem*, zău așa!

COSTELUTA: Știi că-mi placi, Ano!? Păi dacă eu n-aș țipa, chiar că n-ați vedea... cât muncesc! Țip pentru că muncesc. Și-apoi, eu nu țin să mă auzi tu, sau bărbatu-tău, ci să mă audă cei care aruncă tot felul de murdării, peste tot, și țin că mi s-a acrit să tot mătur, să m-aplec și să strâng, ca *proasta satului*, fără să mi se respecte munca, lua-o-ar dracu’ de muncă! (*Ana dispăre de la fereastră. Costeluța rămâne privind în gol, iritată*) Am înțeles. Îți pasă ție, Ano, de mine, cam tot atâta cât îmi pasă mie de Ben Laden ăla, de-a speriat America!

SCENA I

Tabloul 3

MARIA (*scoate capul pe fereastra bucătăriei și vorbește cu Costeluța făcându-și de lucru cu ștersul farfuriilor și al veselei*): Nu mai fii supărată, Costeluțo, că nu merită!

COSTELUTA: Nu merită, dar mă doare!

MARIA: Să știi că eu cam bănuiesc cine a aruncat cioburile alea, de care spuseși. De la tine, vreau să zic din cealaltă aripă, nu se aude, dar află că azi-noapte, aici, în aripa asta, a fost tîmbălău mare. Și-au ținut-o tot într-o *bătută*, încât am avut impresia că, gata-gata, acuș-acuș se dărâmă blocul. Trecuse bine de ora 2 și petrecăreții n-aveau de gând să se potolească, că-mi zicea Petrică-al-meu să urce să le-o zică de la obraz, da’ nu l-am lăsat eu, că ieșea cu scandal și ni-i făceam dușmani...

COSTELUTA (*Ca arsă*): Și tu zici să mă iau *eu* de ei? Adică să intru *eu* în dușmănie cu ei? Fii serioasă, Mario! Asta-i treaba lui don Nicu, președintele, că el e singurul de care mai știi d-ald-ăștia de frică. Stai să-ți povestesc ce-am pățit dacă m-am implicat într-o chestie ca asta, nu mai departe decât zilele trecute. M-a pus necuratul și m-am luat de Rică – ăla de la etajul patru, îl știi tu care: ăla de aduce-n fiecare seară câte-o fufă – de pe unde dracu’ le-o tot culege... Ei, și i-am zis să facă bine să nu mai arunce țigări aprinse, că dă foc blocului. Și știi ce mi-a spus? “*Vino la noapte să mă veghezi, să vezi cu ochii tăi dacă nu crezi*”... Ei bine, m-a supărat cumplit obrăznicia lui, și-atunci i-am zis: “*Da’ atunci, cine fumează, mă, la tine, că doar de la tine zboară țigările, c-ai umplut balcoanele și curtea cu chiștoace? Că nu mi-a spus-o unul, ci vreo câțiva, că de la tine pornesc, pe-ntrecute, țigările aprinse, mai ceva decât meteoriții!*” La care el mi-a răspuns la fel de obraznic: “*Ha! S-avem pardon, eu nu fumez! Fetele mele fumează. Și eu n-am ce le face, că dacă mă iau de ele, pleacă și mă lasă mască și-n suferință, iar eu nu mai am cu cine să-mi potolesc singurătatea! Ce să fac, dacă asta-i damblaua lor? Fiindcă, recunoaște, fumatu-i o dambla sfântă, care se cere respectată, că dacă nu le-o respect, nu mai pup nimic de la ele*”. “*Că și ai ce pupa la ele, măi Rică! Alea nu-s fete – i-am zis eu – ci-s niște tutungerii, mă! Păi, dacă ție-ți face plăcere să te drăgălești cu*

tutungeriile, înseamnă că și cu tine e ceva-n neregulă, măi băiete. Spune-mi, de când ești tu, ai văzut vreun motan atingându-se de vreo pisică căreia îi miroase blana a fum, și-ncă a fum de țigară?”. “Da’ tu, Costelo, de unde știi treburile astea?” m-a întrebat el. “Cum adică de unde le știi? Mai citesc și eu, mă!”

MARIA: Păcat c-a murit mă-sa. N-ajungea el derbedeu dacă trăia ea, că aia-l ținea din scurt și l-ar fi bătut și-acum, cât e el de mare... Nu știi dacă-ți mai amintești cum *a luat-o pe coajă* că se-nhăitase cu ăia de la blocul 22, atunci când pândeau prin boscheți și tăbărau pe fetele și pe femeile care ieșeau de la schimbul doi... Norocul lui a fost că i-au ținut partea vecinii, oameni cumsecade și cu frică de Dumnezeu, care-o știau pe mă-sa, dar și pe el, încă de când îl născuse. (*În clipa aceea ușa s-a deschis și-au ieșit râzând o tânără și-un tânăr care s-a-mpiedicat de mătura Costeluței*).

COSTELUTA: Mă băiete, tu n-ai ochii cu tine, sau i-ai dat fetii ăștia să ți-i păstreze în “*poșetuța ei secretă*”? Nu vezi pe unde calci?

TÂNĂRUL: Scuzați-mă, vă rog, dar ne grăbim!

COSTELUTA: Te scuz, dar să nu se mai repete, când mai vii pe-aici și dai de mine, dacă vrei să-ți fie bine!

TÂNĂRUL: N-am să uit, vă promit! (*Își ia fata de braț și dispar amândoi*).

COSTELUTA (*Către Maria*): Făi fată, asta de fuse cu ăsta nu cumva-i aia mică, ...cum o cheamă, a... Georgeștilor?

MARIA: Chiar ea-i: Violeta! Soră-sa, Narcisa, e studentă, e fată serioasă, pe când asta mică a ieșit o japiță. A așteptat să plece mă-sa și ta-su la țară, la pământ, să vadă ce fac anul ăsta cu asociația lucrativă-n care-au intrat astă-vară, și Violetei atât i-a trebuit: și-a și invitat prietenul în casă, că, cică, învață împreună – zicea zilele trecute, acolo, pe bancă, s-o auzim noi... Să i-o spună ea lu’ Chioru, că numai Chioru o crede că n-o vede, ori să i-o spună lu’ Mutu, că Mutu e mut, o vede și tace... Da’, las’pe mine că vine ea Vetuța, și-am să-i povestesc eu ce poamă ține la ușă, să vezi ce-o s-o mai scarmene, de-o să-i iasă gărgăunii din cap! Că, poate nu m-ar durea pe mine *ce face ea cu ăsta*, dacă n-aș auzi-o pe fii-mea, mai mereu, că-i place de Violeta, că e frumoasă, că atunci când va fi mare ar vrea să fie ca ea... Hei, o fi ea frumoasă, că de frumoasă e frumoasă *draca*, și i-o fi dragă și Clarei mele, că și mie-mi e dragă, da’ de-o lua-o și fii-mea pe drumul ăsteia, mai bine-i rup picioarele de pe-acum, s-o știi lecuită de-alde-astea.

COSTELUTA (*Își ia fârașul, pune mâna pe mătură și stânge chiștoacele și rămurelele uscate, pe care le-a curățat, în timpul discuțiilor, din tufa aflată în spatele uneia dintre bănci*): Eu zic că-s și prost crescuți, pentru că, așa cum ai văzut și tu, n-au zis, nici ea, și nici el, *bună dimineața!* Hei, Mario, m-am cam lămurit eu de copiii ăștia, care-au apărut după Revoluție. N-au *cei șapte ani de-acasă*, și-asta pentru că părinții lor n-au prea avut timp de ei, nici cât negru sub unghie. Să vezi ce-o să facă ăștia peste vreo 10-15 ani: când s-or însura și s-or mărita! Păi cum ar putea fi altfel, dacă până și mucoasele astea mici, care abia au împlinit 14 anișori, “*umblă creanga*”? Ce fel de familii vor întemeia ele, când vor ajunge la vârsta noastră?

MARIA: Le vine mintea la cap până vor ajunge ca noi, fii tu sigură! Lasă că cunosc eu destule care *au fost și-mai-și* decât e Violeta și decât aia, de la scara a doua – na, că uitai cum o cheamă! – Doamne, bag de seamă că mă cam lasă memoria! – (*Aducându-și aminte:*) Gabi aia, la care tot vin noapte de noapte fel de fel de băieți, unii cu o mașină roșie, alții cu o mașină neagră, iar azi-noapte unii cu o mașină galben-aurie, că parcă aveau programare. Și n-ar fi nimic că vin, dar o claxonează, de sar toți pe la ferestre, să vadă ce-i. S-o vezi pe mă-sa ieșind în balcon, în capot, rostind mieroasă: “*Acușica vine și Găbuța mea!*”... Unde dracu’ s-or tot duce, seară de seară, toți nespălații ăștia, cu Găbuța-maimuța?... M-apucă groaza când mă gândesc la fățarnicia și inconștiența mă-sii. În loc s-o ia la întrebări, c-o face de râsul lumii, mă-sa o lasă, ba o și invită să iasă, să-și facă *rondul* cu toți nebunii...

COSTELUTA: Ei și tu, că asta-i, acu, problema! Bine că *ăia* de-o iau o și duc înapoi, și n-o scapă din mâini la alții ca ei, s-o morfolească cine vrea și cine nu vrea, după care s-o plaseze cine știe cui, încât s-ajungă pe mâinile urâților ăloră de le duc în Turcia ori în Italia, să i se piardă urma, Doamne ferește, c-atunci chiar ar vedea mă-sa, *tântica Fifi-Fulguleț*, pe dracu’!...

MARIA: Costeluțo, spune-mi, te rog, ție nu ți s-a uscat gura de-atâta vorbe? Hai repede la mine, că te-așteaptă pe masă o cafea fierbinte! Lasă *obiectul muncii* acolo, că nu ți l-o lua nimeni, și hai, că... se răcește!

COSTELUTA: Mare pomană-ți faci, Mario, că am capul așa de greu de parc-am tras cu el la jug, azi-noapte, crede-mă. Și mai am atâtea de făcut azi, Doamne, Doamne! Nu știi cum să mă mai împart și încotro s-o mai iau...

MARIA: Lasă că le rezolvi tu pe toate. Da acu’, hai, până nu iese din baie Petre-al-meu, că de când e-n șomaj nu știi ce dambla îl torturează încât stă-n baie toată dimineața. Când se vede-n cadă, uită până și cum îl cheamă: se bălăcește ca un copil și risipește apa fără să-i pese că roțițele apometrelor aleargă ca turbate, și că ne costă cât nu face. Ei, și n-ar fi nici asta, că doar o plătim, cât o vom mai plăti, numai că-n restul zilei stă tot timpul cu gura pe mine că risipesc apa fără noimă, și mă toacă la cap, ca o ciocănitoare, să pun frână consumului, să opresc robinetul înainte de a retrage farfuriile pe care le spăl, să nu mai dau drumul la apă când spăl merele, ci să pun apa într-o oală, să le spăl acolo, să mai spăl rufele și cu apă rece, că cea caldă costă de trei ori mai mult, și tot așa, tura-vura, *fel de fel de vorbe!* Dar el poate să risipească apa, în vreme ce eu să n-am dreptul să-i zic nimic, că, vezi Doamne, îl *șifonez*. Nu știi, zău, de unde-atâta spălat pe el, pentru că acasă, la mă-sa, nu prea s-atingea de apă, c-o cără soacră-mea cu gălețile, pe cobiliță, tocmai dintr-o vale, și nu-i da voie s-o risipească...

COSTELUTA (*Își așează cu grijă mătura și fârașul pe banca din stânga, și găleata de gunoi alături, după care se îndreaptă din șale*): Mie-mi spui, draga mea, despre iubii noștri bărbați? Când n-au ce face își fac de lucru cu cicăleala: stau toată ziua cu gura pe noi. Și cum gura lor nu știe decât să mănânce, să bea și să ne dea *indicații prețioase*, așa cum o făcea și... *știi tu cine*, ce altceva mai putem face noi? (*Intră în bloc mormăind fericită un cântecel*).

SCENA II
Tabloul 1

Prin ușa scării iese din bloc o pereche de tineri, continuând o discuție aprinsă.

LIVIA (*Studentă minionă, delicată. Poartă blugi strânși pe picior și o mapă cu câteva caiete sub braț, iar pe umăr o gentuță. Deși vrea să pară reținută e destul de nervoasă. Victor, colegul și iubitul ei, pășește tăcut la un pas în urma ei*): Și doar te-am rugat, dom'le, și ți-am repetat-o de zeci de ori (*cu asprime*): nu mai veni dimineața la mine! Ce crezi tu că zic vecinii noștri, care stau mai mult pe la ferestre – că doar asta-i treaba lor: să vadă cine intră și cine iese!? Să știi că de-aia te-am și scos pe aici, prin dos, să nu ne mai vadă cei din față, și mai ales să nu mă vadă fostele mele colege de la liceu, care sunt în stare să umple tot cartierul cu bârfe cât cuprinde: că are Livia un iubit care se sprijină, dimineață de dimineață, de toate colțurile blocurilor, până pleacă părinții ei la serviciu, după care intră la ea, iar ea îi deschide. (*Se răsucesce către el și schimbă tonul, drăgălașă:*) Hai, Victore, te rog, fii înțelegător, și renunță să mai vii să mă iei de-acasă. Doar ne întâlnim la facultate. Chiar n-ai răbdare? Ce-i cu tine?... Să nu-mi spui că ai greșit, așa cum te scuzi tu când gafezi, că... n-ai nici o scuză! Și-apoi, află că și pe-aici, pe unde mergem în clipa asta, e la fel de periculos, pentru că și de la aceste ferestre ne pândesc atâția ochi, și nu-s puțini. Tu nu-ți dai seama ce faci. Încearcă și pune-te-n locul meu, dar și-n locul părinților mei, te rog! Dă-ți seama că în momentul când vom intra în sarabanda bârfelor, n-o să ne mai scape nimeni, sub nici o formă. Și-atunci, nici ție n-o să-ți pice bine, te asigur!

VICTOR (*Înalt, spătos, poartă sub braț același tip de mapă cu caiete. E vizibil timid – de data asta chiar umil*): Liviuța, să știi c-am venit să te iau de acasă în ideea de a merge împreună, alături, să mai discutăm și noi. Află că nu înțeleg pe cine și pentru ce l-ar putea deranja prietenia noastră.

LIVIA (*Din nou drastică*): Cum adică nu înțelegi? Vasăzică, mi-am răcit gura degeaba! Și-apoi ce vorbă-i asta: „să mai discutăm și noi”?... Doamne, ce om neînțelegător poți fi! N-ai dreptul să nu ții seama de rugămintea mea!

VICTOR: Liviuța, nu exagera, te rog. Dar, ia stai puțin, că vreau să mă așez o clipă (*se trânteste pe bancă*). Am ținut-o până la tine tot într-o fugă, iar acum simt un fel de jenă în piept. Am alergat pentru că m-am gândit c-ai putea să pleci, între timp.

LIVIA: Rău ai făcut c-ai alergat! Asta-ar mai lipsi: să pățești ceva, *aici și acum*.

VICTOR: Să știi că de-aia am și insistat să-mi deschizi. Am vrut să intru cât mai repede, să mă odihnesc o clipă, și-apoi să merg alături de tine. Aș vrea din tot sufletul să fim numai împreună mereu, mereu. Vezi tu ceva rău în faptul că vreau să fiu cu tine, mereu lângă tine?

LIVIA: Cum să fie ceva rău – că vrei să fii cu mine? Află că și eu vreau să fiu mereu numai și numai cu tine, dar asta-i cu totul altă problemă. Fii bun și n-o mai întoarce ca la Ploiești, că nu ține! Ți-am explicat pentru ce nu e bine să tot fim văzuți, și-ncă așa de dimineață ieșind de la mine – adică să le dăm ocazia unora și altora să mă bârfească, că sunt destui care stau la pândă și-abia așteaptă să umple lumea că *ai dormit la mine*, că

te-ai mutat la mine, că suntem... soț și soție. Ți-o repet: chiar așa vor spune, și, crede-mă c-asta mi-ar mai lipsi! În loc să mă ocup de învățătură, va trebui să le demontez bârfele. Tu nu-mi cunoști vecinii! Și n-ar fi că-mi pasă mie de vecini, ci c-aș putea să-l supăr cumplit pe tata, care-mi spune mai mereu că vrea ca fiica lui să fie un model aici, în bloc. Mi-a spus-o și aseară că nu-i plac deloc fetele din blocul nostru – mai toate fostele mele colege – că vin de pe unde vin însoțite de fel de fel de băieți, de dimineața până noaptea, și toată noaptea, încât e un du-te-vino, aici, la noi... Când vezi toate astea, te temi pentru fiica ta, înțelege-l, te rog, pe tata...

VICTOR (*Își verifică caietele – le așează lângă el, pe bancă și se uită la ele pe rând, mormăind, ca apoi să se agite*): Asta-i bună!... Am uitat caietul cu tema la tehnologie la tine, în hol. L-am scos și l-am lăsat pe servanta din hol.

LIVIA: Și, mă rog, pentru ce ai făcut-o? Of, hai că asta le pune capac la toate, și chiar acum, când deja suntem în întârziere!

VICTOR: Vroiam să-ți arăt cum am făcut tema pentru azi. Am găsit o formulă care vine *mănușă*, încât am pus în ea toate datele și mi-a ieșit dintr-un foc. Tu ți-ai făcut tema?

LIVIA: Firește c-am făcut-o. Era destul de simplă... Uite, că treaba asta nu-mi place! Of, of, of, Victore, Victore! Așteaptă-mă să dau fuga sus, să-ți aduc caietul, dar să nu se mai repete! Am eu dreptate când îți spun că ești, uneori, neatent și cam... împrăștiat?

VICTOR: Așa e, sunt așa cum ai binevoit să mă numești tu: și neatent și cam împrăștiat, numai că nu uita că (*accentuă*) eu sunt prietenul tău – cel care te iubește cum n-ai să mai fii iubită niciodată! (*Încercă s-o cuprindă de mijloc, dar fata nu-l luă în seamă, arătându-se supărată*)

LIVIA: Mersi, sper să trăiesc, s-o... văd! Sper, de asemenea, c-ai să-mi dai și ocazia să constat că m-am înșelat, că tu nu ești deloc un... împrăștiat! (*Încearcă să-l tragă de ureche, dar el se feri, încercând să-i muște mâna*). Știi că-mi plăci? Fii cuminte, te rog, că ne văd toțiăștia... Și-acum alerg să-ți aduc caietul, *dragă uitucule*, că mai trebuie să prindem și autobuzul. (*Livia dispăre, intrând în bloc. Victor se ridică, apoi se așează pe altă bancă, spre a-și pune ordine în caiete. De undeva, din prin apropiere, se aude cântecul de jale al unei țigănci care cerșește*).

SCENA II

Tabloul 2

MARIUS (*Un tânăr de 19 ani, iese în balcon – primul balcon de la etajul I, dreapta – în pijama. I se adresează lui Victor, cu sarcasm și răutate*): Hei, prietene, fii atent că te-ai lipit de banca aia și te-ai... murdărit!

VICTOR (*Privește nedumirit în sus, către cel care-i vorbește, dar imediat se ridică de pe bancă, să vadă dacă e adevărat ceea ce i se spusese*): Glumești. Nu m-am murdărit, pentru că banca nu-i murdară! Probabil că ți s-a părut...

MARIUS (*Cu haz*): Ești cam greu de cap, dragă... „uitucule”! Fii atent că nu e bine să prinzi rădăcini prin zona asta! Hai, roiește-o! ...*Valea, că ni s-au furat cam multe!*

LIVIA (*Apare pe ultimele cuvinte ale lui Marius, și rămâne cu ochii pe el*): Am auzit eu bine, sau mi s-a părut? Ce te-a apucat, Mariuse? Nu cumva nu te simți bine? De la o vreme te crezi zmeul-zmeilor și ne servești numai surprize. Acum aud din gura ta că n-are nimeni voie să se așeze pe băncile astea. Ții neapărat să lași impresia că băncile-astea-ți aparțin? Ori poate că tu-l cunoști de undeva pe Victor, care ți-o fi rămas dator cu ceva? Sau poate că tocmai ți-ai amintit că ai ceva de împărțit cu el? Te rog cere-i scuze și-altădată să fii cuviincios! Să știi că nu te-aș fi crezut în stare de asemenea cruzime... (*Către public*) Ia uitați-vă la el ce neobrăzare, ca să nu spun nesimțire!?

MARIUS (*Aplecându-se peste balcon*): Scuză-mă, prințesă, că n-am știut că e cu măria voastră. Păi, dacă-i cu măria voastră, atunci se schimbă treaba!

LIVIA (*Iritată*): Prostii! La tine nu se schimbă nici o treabă. Și-apoi, termină cu modul ăsta de adresare! Să-ți intre bine în cap că nu-i treaba ta cine intră ori iese din bloc, nici cine trece pe-aici, prin spate, nici cine stă pe aceste bănci, nici cine pe cine așteaptă și nici alături de cine mă vezi pe mine! Să-ți fie foarte clare toate astea!

MARIUS (*Moale și mieros*): Prințesă, fii bună și iartă și tu greșităilor tăi, precum și eu iert greșităilor mei, cum scrie-n Cartea-Cărților!

LIVIA (*Cruntă*): “Greșităi... tăi?” ...Știi ce, ia nu mă mai lua pe mine cu asemenea vorbe, pe care dacă te-aș ruga să mi le explici, ai da-o din colț în colț, că n-ai ști cu ce se mănâncă! Se vede că ești plin de tine și ții neapărat să te dai cocoș! Fii cuviincios, te rog, cereți scuze, că avem foarte multă treabă!

MARIUS (*De data asta obraznic*): Lasă că știu eu ce „treabă” aveți voi! Prea mă crezi prost! (*Se retrage nervos, trântind ușa de la intrarea în sufragerie*).

LIVIA (*Îi întoarce spatele și-i dă caietul lui Victor, oftează, își umple plămâni cu aer și clatină din cap a muștrare*): Ei, poftim: ce-ți spuneam eu? Tu te miri, ba te faci că nu înțelegi când eu îți tot spun că nu merită să riști venind aici, să te pui și mă pui și pe mine într-o asemenea situație ingrată. Spune-mi, ți-a plăcut? Dar te rog nu-mi răspunde pentru că e cazul să ne grăbim, c-altfel pierdem autobuzul! (*Ies prin dreapta*).

SCENA III

Tabloul 1

MARIUS (*Care pândise pe după perdeaua, văzându-i că iese din cadru și se îndepărtează, iese în balcon*): Cale bătută, dragă Liviuto! Tot nu te-ai schimbat, porumbițo sălbatică! (*Se retrage. În clipa în care intră în casă, cineva, de deasupra, aruncă lângă bănci o cutie goală de bere, care face un zgomot infernal, izbindu-se de ciment, . Surprins, Marius iese în balcon, se apleacă peste balustradă, privește în toate părțile, dar nu înțelege nimic. Când crede că totul s-a liniștit scoate de sub braț o trompetă de plastic, din cele pe care le folosesc copiii la biciclete, în chip de claxon, și apasă insistent pe*

para ei de cauciuc să-l audă Gigi, prietenul lui de la etajul al doilea – stânga, de unde, în clipa următoare, se vede ușa sufrageriei deschizându-se).

GIGI (19 ani – asemenea lui Marius – iese în balcon, către Marius): Ahoe! Care-i baiul, Ma?

MARIUS (Către Gigi): Gi, vreau să te pun la curent cu... *actualitatea!* Îmi pare rău că n-ai fost de față la scena de adineaori.

GIGI (Interesat): N-am fost, că tocmai văd la *tivi* ultima parte a unei reluări, pe care am scăpat-o aseară. Da' ce zici c-a fost?

MARIUS: Păi, dacă-mi spui că n-ai timp să m-ascuți, mai bine o las pe diseară.

GIGI: Zii, mă, că diseară am altceva de făcut...

MARIUS: Păi, n-ai zis că diseară mergem amândoi la agățat?

GIGI: Ei și tu! Diseară s-ajungem noi! Ce zici, mă, c-a fost?

MARIUS: A venit iar *tântăluță ăla* la Liviuța și-au ieșit amândoi pe-aici, prin "*dosul grămezii*". Pesemne că treaba e chiar așa cum o bănuim noi, c-altfel nu l-ar fi scos *Ușa-Liviuța* pe-aici. Dar cu mine nu le-a mers: când am văzut că Livi l-a pus s-o aștepte, că probabil își uitase ceva sus, până să revină eu m-am și luat de *tântăluță*, cu vorbele "*Valea, mă, că de pe-aici s-au furat cam multe!*" Dar, n-am apucat să fiu tocmai aprig, cum aș fi vrut eu, c-a-apărut, fratele-meu, "*Leoaica*", și să mă mănânce, nu alta – că ce am eu cu Victor al ei, că n-am nici o treabă cu el și nici una nici alta, mi-a ordonat să-i cer scuze lui Victoraș! Auzi, mă *Gi*, vorbă la ea! Mă, p-asta o mănâncă pe coajă. Spune-mi, tu-l cunoști pe... *Victor ăsta?*

GIGI: Sunt colegi de grupă, și *omul* e prietenul ei. Îl cunosc bine: *e un fel de umbră a ei, un... Papă-Lapte*. Ce să-ți spun? Îl răsuțește Livia când pe degetele de la mâini, când pe cele de la picioare.

MARIUS: Mă, frate-meu, lu' *Papă-Lapte-ăsta* nu i-a șoptit nimeni cât de-a dracului e *leoaica lui*, că ne-a pus pe toți cu botul pe labe, de-afurisită ce e! ...Dar, las-pe mine că le-o fac eu lor, atât ei, cât și lui!

GIGI: Mă, eu zic că, din punctul nostru de vedere, el nu-i un pericol, pentru că, să știi, el e, cu adevărat, un băiat bun. Nu văd ce-am putea avea cu el. El e prost c-o iubește pe *gingășica noastră* – dar asta-i cu totul altă treabă. Păi, noi n-am fost la fel proști că ne-am ținut după ea încă de pe când mergeam la grădiniță, iar ea ne-a tratat dintotdeauna cu *flituenco*. Ea a fost și-a rămas aceeași capră, mă! Noi cu ea avem ce-avem, și cu tat-su, bineînțeles, că amândoi țin nasul pe sus încât nu le ajunge nimeni, nici cu prăjina, la nas. Ar trebui să le punem capul pe tocător, și Lievei și lu' tat-su!

SCENA III

Tabloul 2

COSTELUTA (*Apare pe ultimele cuvinte ale lui Gigi, se repede până la bănci și se uită în sus, să-i surprindă, dar și ca cei doi să nu se retragă*): Ce-aveți, mă? Ce vă veni? Ce tot puneți voi la cale? Nu e lumea sătulă de teroriști, mai scoateți capul și voi? Ce aveți voi cu Livioara? C-o vreți voi, adică, și nu vă vrea ea? Păi, cum să vă vrea, mă, când voi sunteți tot timpul răi, bârfitori și cu capsă pusă, că puneți la cale tot felul de isprăvi și nu se înțelege nimeni cu voi, ca acu' să v-aud că puneți la cale s-o bateți pe Livioara și pe tată-său. Da cine sunteți voi, mă? Aflați de la mine c-am să vă spun domului Vasilescu, să știe ce-i pregătiți, să vă pună la punct! Să vă fie rușine, că doar v-a fost profesor și v-a salvat pe când era cât pe ce s-o mierliți la matematică, și tu, Marius, și tu, Gigi! Asta ca să nu mai zic că mamele voastre sunt mai mult decât prietene, sunt ca și surori cu doamna Vasilescu, că doar de la magazinul ei vă aprovizionați toți, și-ncă și pe datorie, până la salariu. Iar voi, mă, drept mulțumire, îi amenințați fata și-l amenințați și pe tatăl ei. Bravo vouă! Halal educație ați mai primit, ce să vă zic! (*Costeluța observă alături, lângă bănci, o cutie de aluminiu, mototolită, care fusese aruncată de sus, ceva mai devreme*): Mă, Mariuse, ia spune-mi, tu ai aruncat cutia asta de bere?

MARIUS (*Spășit*): Doamne ferește, ce te face să crezi c-aș fi aruncat-o eu? (*E obsedat de vorbele Costeluței. După o pauză:*) Știi ce, Costeluțo, te rugăm să nu cumva să scapi vreo vorbă către cineva, despre ceea ce-ai auzit c-am zis adineaori, că ne pui pe butuci cu toată lumea. Tu ne cunoști, doar, de atâția ani – ne știi și de buni și de răi, vreau să zic că ne știi când mai și greșim, și ne mai ieșim și din fire...

COSTELUTA: Da' de ce să vă ieșiți voi, mă, din fire? Ce-ați pățit, la o adică? V-au cocoșat necazurile? Vă plâng copiii de foame? Vi s-au înecat corăbiile? Și chiar așa să fie, să zicem, spuneți-mi voi, mie, ce amestec au Livioara și tatăl ei, domnul Vasilescu, în treburile voastre atât de... *grave și încurcate*?

GIGI: Ai dreptate: ei chiar n-au nici un amestec. Tocmai de aceea te rugăm să nu ne spui Liviei ori domnului Vasilescu, să-i superi, s-ajungă să ia de bună gluma noastră nevinovată, că noi am glumit, să știi... Uite, îți propunem să fii solidară cu noi, adică să ne înțelegi și să nu suflă vreo vorbuliță despre...

COSTELUTA: Păi, mă Gigi, să fiu eu solidară cu voi, așa cum spui tu, numai că, vezi tu, eu sunt conștientă că-n felul ăsta nu *rezolvăm* nimic. Vorba mea e ca voi doi să vă schimbați, să deveniți oameni plăcuți și de cuvânt, care inspiră încredere, să dați dovada că sunteți serioși, că se poate conta pe voi, că ați renunțat să mai săriți din senin la beregata celor care nu vă plac vouă, că, în fine, v-ați pus lacăt la gură și vă abțineți de la tot felul de comentarii răutăcioase la adresa tuturor și că-n general v-ați schimbat în bine! Eu zic c-ar cam fi vremea să vă scoateți gărgăunii ăia *de pe unde-i aveți*, să le dați liber să zboare în văzduh, iubiților! Că nu-i vorba că-i veți bate voi pe x, pe y ori pe zet, dar ia fiți voi atenți că nu așa-și rezolvă oamenii serioși problemele. Să nu credeți voi că eu nu pricep care-i cauza-cauzelor necazurilor voastre! Păi, măi băieți, dacă voi vreți cu adevărat să vă placă și Livioara, lăsați să vorbească pentru voi ochii, fiți chibzuiți și mai ales fiți curtenitori: găsiți acel clenci cu care să-i atrageți fetei atenția, provocați o ocazie și invitați-o la un spectacol, ori, uite, la o cofetărie, vorbiți-i frumos și câștigați-o mai

întâi cu privirea și cu vorbele frumoase, și-apoi cu fapte-șoc de generozitate, demne de adevărații îndrăgostiți, care să se rețină și să aibă darul să-i miște sufletul, până-n adânc. Repet: căutați prilejuri felurite și fiți curtenitori și cât se poate de plăcuți, ca fata să înțeleagă că sunteți *băieți subțiri*, și-i meritați atenția. Și n-o mai luați așa, ca nesocotiții, cum vă auzii c-ați vrea voi s-o faceți – ca Ivan, care vine direct de pe arătură și intră-n casă încălțat și se aruncă drept în pat, cu cismele pline de noroi. Cred că m-ați înțeles, ce-am vrut să spun!... Și mai e ceva foarte important: hotărâți-vă care dintre voi să înceapă întâi: ori tu, Gigi, ori tu, Marius. Să pornească *la atac* întâi unul dintre voi, timp în care celălalt e bine să stea cuminte în banca lui, s-aștepte, să vadă ce iese. Iar de nu-i reușește primului să-i *intre fetei în grații* – că pe la casele mari chiar așa se și spune – atunci să încerce să-i facă ălălalt curte. O să-mi ziceți că nu sunteți de acord cu mine. Păi eu vă sfătuiesc să faceți așa, pentru că eu sunt parte adversă și știu cum mi-ar face plăcere să fiu curtată. Apoi, ia fiți voi atenți că eu vă știu bine: voi sunteți ca frații, și asta încă de când erați mici, iar Livioara se afla mereu cu voi, ca și sora voastră... Ei, dar nu-i vina voastră că ea s-a răcit de voi! Și cum niciodată nu e prea târziu, de-aia vă și zic eu să încercați pe rând, ca fata să poată alege...

MARIUS: Păi, de ce zici să aleagă ea? Noi trebuie să alegem!

COSTELUTA: Care noi, mă? Vrei să spui că voi, amândoi? Cum așa? Unde s-a mai pomenit ca doi băieți să aleagă una și aceeași fată? Ce dracu', voi sunteți din *ăia*, ...cum le zice, adică să fiți doi pe-o fată? Păi, știți voi vreo fată, pe lumea asta, care să iubească doi băieți, în același timp? Hai c-asta-i o *noutate bună pentru... presa postdecembristă!* Pe rând, mă! Dacă primul – primul din voi doi, care face primul pas și... încearcă, să zicem așa – n-are succes, să se dea la o parte, să-l lase pe-al doilea, că poate-al doilea-i mai norocos.

GIGI: Ai, că ne-ai lămurit, Costeluțo! Auzi vorbă la ea, că dacă unul din noi n-are noroc, atunci să-l lase pe celălalt, că poate celălalt are... *noroc!* Asta-i bună, n-am ce zice! Păi, *ia fii atentă*, Costelo: observ că tu vorbești ca să ai ce vorbi cu noi, pentru că tu cunoști bine problema noastră, și știi bine că noi doi am tot *bâzâit* pe lângă Livioara, de când suntem și ne știm, și-am cam *bâzâit* degeaba. Acu' o văd cu *adormitul ăla de Victor, un papă-lapte* – habar n-ai tu. Ea o face special să ne tachineze pe noi, să ne râdă-n nas, să ne facă *sâc-sâc*. Fii sigură că nici noi nu suntem proști, și-am cam dibuit-o! Tocmai de-aia susținem că suntem supărați pe ea: că prea o face pe nebuna cu noi, care i-am fost colegi încă de la *creșa socialistă*. Să știi că fata asta ne-a pus sare pe răni de când trăim aici, sub același acoperiș. Și-acum dă-ți și tu seama că atunci când ești supărat pe fata visurilor tale, în care-ți pusesesi toate nădejtile, e limpede că ești supărat, vreau să spun că suntem supărați pe toată lumea. Așa că fii bună și înțelege-ne suferința și iartă-ne și tu... Acordă-ne circumstanțe atenuante...

COSTELUTA: Ce ziseși, mă? Păi pe-astea vi le dau de la mine, ca pe niscai decorații? Ete la ei, acu' vor și circumstanțe atenuante! Păi meritați voi așa ceva?

GIGI: Ei, asta-i! După cum ne cunoști, tu ești singura persoană care poate garanta, sută la sută, că suntem băieți serioși și nu facem nimic din ceea ce zicem, că *gura zice, dar mintea ne ține-n frâu*, că doar ea e frâna noastră cea mai lucidă.

COSTELUTA: Mă Gigi, tu avocat ar trebui să te faci, că tare-ți mai place să ametești lumea cu vorbele, mă băiete! Bine, uite, vă garantez eu că n-am să suflu o vorbă – n-am

văzut, n-am auzit, nu știu, nu mă bag! Dar să vă mai pună *necuratul* să repetați greșeala de a vă lua de oameni nevinovați, ori să vă prind că mai aruncați cutii, hârtii și-alte alea, c-o-ncurcați cu mine! Eu atâta am vrut a vă spune! ‘Nșteles?’

MARIUS: ‘Nșteles, gagica!

COSTELUTA: Îți dau eu, Mariuse, *gagică* de n-ai să poți s-o duci!

MARIUS: M-ai făcut praf, Costeluțo: e chiar atât de babană *gagica* pe care zici tu că vrei să... mi-o dai?

COSTELUTA: Babană, nebabană, las’că-i spun eu Rodicăi ce vorbe folosești tu la adresa mea și cam *unde bați tu*. Chiar așa, mă, ia fii bun și spune-mi ce-i cu tine, acum, acasă? De ce nu ești la lucru? O să vezi tu pe dracu’ cu patronul tău! Că dacă nu l-aș cunoaște, n-aș zice! Dar pentru că-l cunosc bine îți spun că n-o să-ți meargă cu un om ca el! Maică-ta știe că n-ai pornit-o încă spre slujbă?

MARIUS: Știe. Află că m-am învoit două ore, că trebuie să mă prezint la Comisariat, că mi-au trimis ordin de chemare, să... Ei, dar cine știe ce vor de la mine... Așa că sunt în regulă, nu-ți face griji!

COSTELUTA: Că mă și omor eu de grija ta, mă Mariuse!

MARIUS: Păi dacă zici că nu te omori de grija mea, deși tare-aș vrea să te văd cum ai face-o, atunci pentru ce vrei să mă spui mamei?

COSTELUTA: Păi, te spun, mă! Te spun că vrei să mă vezi cum mă omor eu de grija ta, ca și cum alte griji n-aș avea... Or, eu văd că tu, Mariuse, n-ai treabă și-o tot dai cotită și-o tot lungești, ca și cum eu ar trebui să merg la comisariatul ăla, nu tu. Ce să-ți spun, îți arde ție de ceea ce trebuie să faci, cam tot atâta cât îmi arde mie de glumele tale...

MARIUS: Gata, Costeluțo, să facem pace și să dăm uitării supărările iscate de glumele noastre nevinovate! Păi, dacă n-am mai glumi și noi, ce s-ar alege de sufletele noastre?

COSTELUTA: Bine, mă, să dăm uitării supărările, cum zici, dar să nu uităm să mai și-nvățăm câte ceva din toate astea și mai ales să nu mai sărim ca berbecii pe femeile altora, că pasămite glumim, că nu vă fac *cinste* asemenea purtări (*Pe când Costeluța își lua fârașul, mătura și găleata, pentru că-și terminase treaba, s-a deschis fereastra bucătăriei de la etajul al doilea, dreapta*).

SCENA III Tabloul 3

SILVIA (*Tânăra gospodină, circa 25 de ani*): Costeluțo, fii drăguță și spune-mi, ești disponibilă câteva clipe să urci până la mine, să m-ajuci să mut un dulap, în bucătărie?

MARIUS (*Către Silvia*): Vin eu, Silviuțo, că am ceva mai multă forță-n mușchi decât Costeluța! (*Costeluța iese*).

SILVIA: (*Către Marius*) Scutește-mă de ajutorul tău, Mariuse! Eu cred că ai mai multă forță, dar n-ai și destulă minte, că nu-i pentru prima oară când o iei razna!

MARIUS: Ce-ți veni? Ce vrei să insinuezi? Auzi la ea: c-o iau razna! Hai că mi-ai pus o ștampilă, mamă-mamă! Și-apoi de unde-ai scos-o și pe-asta cu... mintea? Păi, ce tu ai nevoie de mintea mea sau de forța mea, ca să-ți mut dulapul ăla?

SILVIA: Țasta-i defectul tău, Mariuse: te faci că nu-nțelegi, deși înțelegi foarte bine. Scuză-mă, dar tu nu știi decât să te ții de șotii, să te-amuzi. Și-o faci cu răutate. Ce-ai avut cu Victor, prietenul Liviei? Ce-ți făcuse, ție, Victor? Să ții minte ce-ți spun, că doar am crescut împreună aici, unul lângă celălalt, cu toții: tu te situezi din ce în ce mai mult de partea celor răi, și-o să fie vai de sufletelul tău când o să pui ochii pe-o fată și-o să începi s-o iubești. Vei constata că ești aerian, că fata nu se va uita la tine, pentru că-ți va simți rătăcirea din suflet. Nu știu dacă mă înțelegi, deși tare-mi e teamă că-mi răcesc gura degeaba!

MARIUS: Silviuțo, *m-ai rănit* cum nici nu-ți închipui. Uite că nu mai rabd și te întreb și eu: de unde până unde, în tine, atâta atitudine potrivnică mie? Și-n plus, de unde ai scos pronosticul ăsta, atât de sumbru, cu privire viitorul meu, draga mea Silviuța?

SILVIA: Mariuse, fii atent și nu mă mai lua cu "*draga mea Silviuța*", că te-aude Robert al meu, și nu te văd bine, dacă se-nfinge-n tine! Eu zic, așa cum ți-a zis și Costeluța, că e cazul să mai chibzuiești, să te mai uiți și-n oglinda voastră din hol, și să-ți vorbești privindu-te – așa cum o fac actorii, când își repetă rolurile – să te vezi cum arăți când îi persiflezi pe toți de la înălțimea ta... închipuită, care-ți cam prisosește. Bine ți-a spus Costeluța s-o lași mai moale cu autoaprecierea, această autoamăgire ieftină, să reflectezi serios la tot ceea ce te înconjoară, să înveți să te porți, să fii manierat și să încerci să fii plăcut la vorbe, dar mai ales la fapte... Acuma, fii bun și lasă-mă să-mi văd de treburile casei, că sunt în curățenie, și-uite că sună și Costeluța la ușă! Hai, du-te și tu la treaba ta! Dă fuga la comisariatul ăla, că e târziu! Am înțeles că după aceea mai trebuie să ajungi și la servicii. (*Se retrage de la fereastră*).

MARIUS (*Fluierând a pagubă, către public*): Măi să fie! Uite c-o scrântii și cu Silvia! Să fiu al dracului dacă fetele astea nu gândesc cu picioarele! Ce le făcui, adică, Liviei și Silviei? E limpede că *Victor-Papă-Lapte* îmi poartă ghinion! Mai mult ca sigur asta e! Să mă-nvăț minte! (*Se retrage*).

CORTINA

ACTUL II

SCENA I

Din stânga își fac apariția soții Adriana și Ion, cărând fiecare câte două sacoșe cu cumpărături. Ion se uită nemulțumit în toate părțile, în primul rând în sus, spre ferestre și balcoane, să-și dea seama cine-l vede, apoi își așează sacoșele pe prima bancă, din stânga, împingând mai spre margine fârașul rămas acolo de la Costeluța. Adriana își așează sacoșele lângă cele ale soțului ei.

ION (*Scuturându-și mâinile*): Te rog să mă crezi că eu tot n-am înțeles pentru ce a trebuit să venim pe-aici. Faci, câteodată, unele lucruri care nu-și au rostul, zău așa!...

ADRIANA (*Iritată, frecându-și mâinile*): Păi, nu ți-am spus că n-am vrut să mă vadă Sânduleasca de la 4, că iar îmi cere s-o împrumut, că-mi zice-n fiecare zi că n-a luat bărbatu-său salariul, c-au fost în grevă, luna trecută?! Ți-am spus-o și ieri, și azi, când am plecat de-acasă! Recunoaște, mai bine, că eu zic, eu aud.

ION: Ți-am spus că asta nu-i un motiv serios să ocolim pe-aici.

ADRIANA: Și ce înțelegi tu prin *motiv serios*? Hai, zău, că n-ai fost atent la ceea ce ți-am spus. Ce motiv mai serios decât acesta, că nu mai vreau s-o tot împrumut mereu, lună de lună, că împrumutul pe care mi-l returnează azi mi-l cere-napoi mâine, și tot așa, mereu-mereu, la nesfârșit, încât ne ține câte o sumă de bani blocați la ea, luni, dacă nu chiar ani întregi...

ION: Iar tu, fii drăguță și spune-mi drept: are ea vreo vină?

ADRIANA: N-are, firește. De vină-s numai eu, că-i dau. Dar, acum, te-ntreb eu pe tine: dacă o pot ocoli, să nu mă mai vadă, să nu-mi mai ceară, ce vezi tu rău în asta? Adică, ce-ai tu împotriva?

ION (*Plictisit*): Bine-bine, las-o baltă! Mai bine vezi dac-am cumpărat tot ce trebuie, că n-aș mai vrea să cobor, că plec la muncă gata obosit.

ADRIANA: Cred c-am cumpărat tot. Scoate lista, te rog, să mă mai uit o dată pe ea!

ION: Închipuie-ți că nu-i la mine. A rămas la tine, după ce-am cumpărat și mezelurile, ultima oară. Cred că-i în geanta ta. Fii bună și uită-te-n ea, că dacă vei constata c-a mai rămas ceva de cumpărat, dau fuga, chiar acum.

ADRIANA (*Caută în geantă, găsește lista și citește ceea ce au cumpărat – să audă și soțul ei, deși mai degrabă mormăind*): Așa, carevasăzică: carne de vită, un pui, albitură, morcovi, țelină, vegeta, uite că vegeta am uitat să luăm – una la mână; fidea, orez, trei verze, piper, și piper am uitat – două la mână; ulei, și ulei am uitat – trei la mână; salam de vară, tobă de casă, marmeladă, unt, vanilie. Mi-am adus aminte că mi-ar mai trebui un borcănel de iaurt, să-l pun în cocă, să se lege mai bine, să iasă prăjiturile pufoase, cum îți plac ție, așa că-mi iei și iaurt, dar și smântână, să nu uit să-ți dau borcane, că vreau să pun smântână în sarmale, să le fac la fel ca maică-ta. Deci, până acum mai trebuie să-mi cumperi cinci articole, le-ai reținut? Ți le repet?

ION (*cuprinzându-și obrajii, preocupat*): Lasă, că p-astea le-am reținut! Ca să vezi și tu ce-nseamnă pierderea timpului aiurea, în magazinul ăla de textile? Nu-ți mai luai ochii de la mătasea aia, frumoasă, într-adevăr... Dar, poftim, în loc să fi mers numai tu, să te fi uitat la ea cât poștești, și-apoi să hotărăști tot tu – așa cum ai și făcut-o, de altfel, m-ai cărat și pe mine după tine, să casc și eu gura, să pierd și eu vremea, alături de tine, ca acum să ne aflăm în situația că trebuie s-o iau de la capăt cu cumpărăturile, și unde? aici, la fosta noastră Alimentară, deși știi bine că aici toate prețurile sunt mai mari...

ADRIANA (*Îmbufnată*): Știi ce, te rog scutește-mă de reproșurile tale, de care sunt deja sătulă! Vrei să mănânci? Dacă vrei, fă ce-ți spun eu! După ce că-mi risipesc concediul să-ți fac mâncăruri pe plac, tot tu faci pe nebunul! Până să geamă boul care trage din greu la car, scârțâie carul... Ce-ți veni? Hai, zău, să ne menajăm unul pe altul, că mai avem destul de tras la carul acestei căsnicii, vai de el de car!

ION (*Acru*): Bine-bine, las-o baltă și pe-asta! Fie! Spune-mi, ai isprăvit cu consultarea listei? Mai ai multe de verificat?

ADRIANA (*Aspră*): Nu mai am chef să continui! Mergem sus și mai văd. Așa mi-a fost mie scris s-o pătesc, ori de câte ori ieșim în oraș: mă înapoiez cu o mie de draci, că te-am scos din casă, că te-am dus să vezi, că ți-am cerut părerea... Păi te-am dus să vezi în mod special, să nu-mi mai scoți ochii după aceea. Și-uite că te-am *deranjat*, domnule.

ION: Poftim, asta ești tu: mereu nemulțumită și pusă pe harță și pe reproșuri! Ce era dacă-ți organizai lista pe căprării, adică să fi scris separat articolele alimentare, separat pe alea intime, separat textilele, și etc., nu așa cum le-ai scris tu, amestecate și pe sărite, încât le-ai amestecat de tot, ca acum să mai merg eu înc-o dată, și-apoi încă o dată, că te știu eu, că uiți și-a doua, și-a treia oară, ba mai strigi după mine și pe scară, și chiar după ce dau colțul, că-ți mai trebuie nu știu ce, care să fie nu știu cum, că-mi vine să rămân afară, să nu mai intru-n casă... (*Oftează și schimbând tonul*) Adi, fii înțeleghătoare și fii bună și gândește-te și la mine, cu milă, zic cu milă că nu-ți ies din cuvânt, dar nu-ți sunt nici slugă nici cal de curse, și zi-ți măcar în sinea ta, să nu te audă nici vântul, nici pământul: “*Mă frate, ce-am eu cu omul ăsta, de-l tot amețesc atâta?*” Și trage și tu o concluzie, o dată pentru totdeauna, că trebuie să procedezi altfel, adică să știi bine ce-ți trebuie și ce-mi ceri, că nu sunt absurd să nu merg să cumpăr ceea ce ne trebuie, dar fă-o în așa fel încât să nu mă mai alergi: când du-te imediat, când du-te din nou, când du-te și vino repede, când hai n-ai venit?! de-mi vine să cred că sunt pe post de prost, care se mișcă la comandă, ca un apucat... Vreau să-ți spun, în concluzie, c-ar fi cazul să mă bucuri și pe mine și să nu mă mai chinui atâta...

ADRIANA (*Îl întrerupe*): Scuzați-mă, *majestate*, că v-am supărat, pe motiv că mama m-a făcut împrăștiată. Dar, *majestate*, pentru ce nu vreți dumneavoastră, la o adică, să chibzuiți la ceea ce ne trebuie într-o săptămână, și să puneți și dumneavoastră mânuța dumneavoastră albă în mișcare, să scrieți această blestemată listă de urgențe, s-o scutiți să mai greșescă pe sluga dumneavoastră prea plecată, cea care de atâția și atâția ani vă tot scrie listele-astea, și merge alături de dumneavoastră la cumpărături – și nu stă acasă, cum stau femeile cărora le fac piața bărbații – și care, în plus, mai și cară cumpărăturile, ca o mașină de piață, ca după aceea să se apuce să facă și mâncarea, oho, și, doar știți bine, până și *înălțimea voastră*, că mâncarea-i treabă grea, că nu suferă amânare și nu prea se face *cât ai bate din palme!* Ei, ce părere aveți, *majestate?*

ION (*Cedând*): Bine-bine, fii drăguță și hai s-o lăsăm baltă și pe-asta, că tot dezbatem această problemă de 15 ani, de când ne-am însoțit *la bine și la rău*, și tot n-am rezolvat-o. Spune-mi, te rog, Iulia și-a luat, dimineață, pachetul? Tu ai verificat-o?

ADRIANA: Cum să și-l ia ea? O știi tu pe Iulia să-și ia ceva, din proprie inițiativă? Ți-ai găsit! Închipuie-ți că i l-am pus eu.

ION: Ei i-ai spus că i-ai pus pachetul în ghiozdan, în prelungirea penarului, așa cum am vorbit?

ADRIANA: Ei, asta-i! Păi ea e fată mare... Trebuia să-i explic și cum să mănânce?

ION: O să ai surpriza că vine cu sendvișul înapoi. Vorbești de ea de parcă n-ai cunoște-o că e *cu capul în nori*.

ADRIANA: Seamănă cu tine, iubitele!

ION: Te rog! Faci ce faci și te iei de mine! Mai bine hai să mergem, că trebuie să alerg și-a doua oară, să-ți cumpăr ceea ce mi-ai spus, asta dacă tu mai vrei să faci mâncarea, până când plec eu la servicii...

ADRIANA: Să mergem, iubitele, că văd c-ai ajuns să mă cunoști foarte bine, și asta mă bucură enorm. (*Chiar în clipa aceea, de la un etaj a fost aruncată o cutie de bere, care, căzând cu zgomot lângă ei, a speriat-o pe Adriana încât s-a refugiat la pieptul soțului*).

ION (*Tandru*): Vezi, *scumpișo*, ce-nseamnă s-o iei pe-aici, prin dosul ăsta al "*nebunilor de legat*" - special să te ascunzi de semenele tale, pe care când le ajuți, când le eviți. (*Uitându-se în sus*): Mă, ăla care te crezi... *deștept*, de-arunci peste bord tot ceea ce-ți prisosește, scoate capul pe fereastră, să te văd și eu! (*Drept răspuns cel de la etaj – greu de spus din ce apartament – dă muzica la maximum, un twist îndrăcit. Ion către public*): Spuneți dumneavoastră, că doar ați fost martori: e ăla, de face așa ceva, un om zdravăn? (*Ion și Adriana își iau sacoșele, trec pe după bănci și intră grăbiți în bloc*).

COSTELUTA (*Apare în cadrul ferestrei bucătăriei de la etajul doi, intrigată de ceea ce auzise, se apleacă în afară și privește în toate părțile nedumerită*): Hei, care-mi ești ăla de-ți dai în petec și n-ai respect pentru această lume simțitoare, venită aici (*arată spre sală*) în această incintă sacră, să vadă și să audă ceva frumos? (*Ca răspuns la întrebarea Costeluței se aude iarăși aceeași muzică, asurzitoare*). Doamne ferește, Silviușo, te pomenești că iar or fi pornit petrecerea *ăia de-azi-noapte*? (*Costeluța își face semnul crucii și se retrage din cadrul ferestrei. În balconul de la etajul doi – stânga, apare în pijama Gigi. Se uită în toate părțile, spre a se asigura că nu-l vede nimeni, după care prinde de capătul unei sfori un bilețel împăturit cu grijă, apoi sună dintr-un clopoțel și trage de câteva ori de respectiva sfoară, până când bilețelul începe să urce. După ce bilețelul dispăre, de sus se aude alt clopoțel, care confirmă primirea. Își freacă mâinile fericit, se răsucesce pe călcâie făcând cu către spectatori semnul V, de la Victorie, apoi intră dansând în apartament. În clipa aceea, venind din stânga, apar o familie de țigani: o tânără femeie, soțul ei și copilul lor*).

SCENA II
Tabloul 1

TIGANUL: Zic să facem așa cum am făcut și pân-acu. Eu stau aici, pe banca asta, ba nu, uite o să merg să mă pitesc în tufa aia (*arată undeva spre public*). Tu începi să câști cu tot focul, iar pe Mitușel îl trimitem s-o ia pe scări, în sus. Știe el ce trebuie să facă, o să se descurce, nu ne facem noi griji. Tu zici altfel?

TIGANCA: De ce-aș zice altfel? E bine așa cum ai zis.

TIGANUL (*Se retrage în locul stabilit*): Gata, eu mă pitesc!

TIGANCA (*Către copil*): Mitușe, tu ia-o repede pe-acolo (*îi arată ușa blocului*) și faci așa cum ți-am spus noi: unde nu vezi sonerie, ori n-ajungi la ea, bați în ușă, mă – să bați, m-ai auzit, surdule?! Bați și-aștepți până vezi că ți se deschide, și nu stai ca prostu-n porumb, te-așezi în genunchi, și zici: “Săru’ mâna, poate aveți o bucățică de pâine, că nu mai pot de foame!”, și nu uiți să te îndoi și să arăți că te doare burta, m-ai auzit, mă, surdule?! Și pui, tot ce primești, în punga ta. Un’ți-e punga, mă?

COFILUL: E la tine, în sacul tău.

TIGANCA: Păi de ce-ai pus-o acolo, mă pacoste? (*Caută în sacul ei, scoate punga de nailon și i-o întinde copilului*) Ia-o, mă, și-ai grijă de ea, că-i a ta! Hai, dă fuga și nu uita să-ngenunchezi, să-ți așezi mâinile ca pentru rugăciune și să te rogi și să le spui mereu, celor care ies la ușă, “Săru’ mâna!” și “Să trăiți!”, până-ți dă fiecare câte ceva. ’Nțeles-ai, mă?

COFILUL: Am!

TIGANCA: Hai, du-te odată! (*Copilul intră în bloc. Țiganca privește spre ferestre, se descheie la gât, își trage basmaua pe frunte și începe să cânte târăgănat, rugător, de mai multe ori*):

Oameni buni, fie-vă milă
De o sărmană copilă
Ce se roagă pentru voi
Să vă scape de nevoi:
Dă-le, Doamne, tot ce n-au
Că de au și mie-mi dau!
Dă-le, Doamne, bogăție
Că de au îmi dau și mie.
Și fă-i Doamne fericiți,
Să fim cu toți mulțumiți!

SCENA II
Tabloul 2

Din dreapta apare un bărbat între două vârste, îmbrăcat într-un costum elegant, cu pălărie pe cap. Așteaptă câteva clipe curios și foarte rezervat, o ascultă pe țigăncușă la început cu atenție, apoi cu interes crescând, zâmbindu-i cu drag.

BĂRBATUL: Nu faci bine ce faci.

TIGANCA (*Derutată câteva clipe*): Ce nu fac bine?

BĂRBATUL: (*Cu subînțeleș*): Păi, poate faci bine, dar nu... aici. Uite, îți propun să mergi la mine, să te servesc c-un vin, să-ți pun să mănânci, să-ți dau și ce-ți lipsește, iar după aceea să pleci și... să mai revii, dacă, firește, o să-ți placă...

TIGANCA: Adică vrei să mă... culc cu tine?

BĂRBATUL: Oho-ho-hoo, dar ce imaginație bogată poți să ai!?

TIGANCA: Păi dacă sunt săracă, măcar să fiu bogată-n... imaginație, păi nu?

BĂRBATUL: Să-ți spun pe-a dreptă nu ești rea, și-mi placi! Nu știu dacă ai observat, dar am stat ceva vreme cu ochii pe tine, și-am zis: Ia te uită ce fată frumoasă, și ce minunat cântă – o adevărată artistă! De-aia-ți și zic: la ce bun să pierzi vremea pe aici, să cerșești, când pot să-ți fiu gazdă, adică să-ți ofer tot ce vrei tu...

TIGANCA (*Strigă ca din gură de șarpe*): Cincinele! Lică!

SCENA II
Tabloul 3

TIGANUL (*Ieșind din tușișul din stânga, într-un suflet. Se vede că adormise, pentru că era somnoros*): Iată-mă-s! Ce-i Frusico? Ce pățiși, soro?

TIGANCA (*Către țigan*): Ia vezi ce vrea domnul de la mine, că vrea... ceva!

TIGANUL (*Bărbatului din fața sa*): Aoleo! Ce vrei de la ea, măi dom'le? O cunoști de undeva?

BĂRBATUL (*Umfându-și pieptul*): Bună întrebare! Poate c-o cunosc! Din moment ce vezi că stau de vorbă cu ea, se vede treaba c-o cunosc? Ți-e rudă?

TIGANUL: Păi, dacă nu mi-ar fi rudă, 'mneata ce zici, m-aș băga? Vorba aia, dacă nu te doare capul, nu te legi la cap. Iar eu nu mă leg, că doar nu-s prost! Uite ce-ți zic eu: dacă vrei ceva de la fata asta, nu cu ea trebuie să aranjezi, ci cu mine, că-mi aparține cu tot ce e pe ea. Negociem, ...facem târgul, batem palma una-pestea-alta și n-ai probleme!

BĂRBATUL (*Complet debusolat: numai la așa ceva nu se așteptase*): Păi, dacă zici că putem negocia, află că mie-mi place femeia asta. Uite, ce-ai avea de zis, dacă, să zicem,

ți-aș plăti cât îmi cereți voi să meargă la mine acasă, că n-am pe nimeni, să-mi poarte de grijă, o vreme...

TIGANUL (*Interesat*): Adică ce-ai vrea să-ți facă? Să-ți spele picioarele, să-ți facă baie, să-ți facă frecție, să-ți pună ventuze, ori poate că vrei *s-o pui la vreo probă*, ca-n revistele alea... cum le zice? Ptiu, drace! ...Carevasăzică, 'mneata, după câte pricep eu, îmi ceri femeia să mi-o faci *iapă*: să te urci pe ea și s-o călărești! Și eu ce să fac, între timp? Să vă păzesc, te pomenești? Aș fi de râsul lumii, dacă, Doamne Sfinte, m-ar afla lumea...

BĂRBATUL (*Moale, prietenește*): Stai, frate, n-o lua așa. Să fim serioși. Dumitale îți dau să bei cât vrei, să mănânci și să taci, eventual să dormi cât poștești...

TIGANUL (*Gândindu-se câteva clipe, în timp ce țiganca e din ce în ce mai neliniștită*): Mă frate-miu, dar noi mai avem și-un copil. Cu copilul ce zici să facem?

BĂRBATUL: Cum așa?

TIGAUNUL: Uite-așa!

BĂRBATUL: Unde ți-e copilul?

TIGANUL: Uf, Doamne, peste ce capsoman dădurăm! Mă frate-miu, copilul a plecat pe scară în sus, să cerșească. Cu el ce să facem?

BĂRBATUL: Meștere, mie-mi place femeia asta, scurt pe doi! Ce-ți dau s-o lași la mine o oră-două, să-mi facă ordine și curățenie-n casă?

TIGANUL: Scurt pe doi, zici? Păi, așa cum îți spusei, asta vrea să însemne că-ntâi să mai vedem și de-om pica la înțelegere, mă rog, *încă și încă* mai trebuie să chibzuim, să vedem, că lucrurile astea nu se fac pe fugă, cât ai bate din palme, ci pe-ndelete. Că eu, frate-miu, o să-ți cer cam mult, vreau să zic destul de piperat, că femeia asta mă costă ceva bani, cred că-ți dai seama...

BĂRBATUL (*Din ce în ce mai hotărât*): Cât? Dau banii jos, chiar acum!

TIGANUL (*Dă din cap a nedumerire, se răsuțește în jurul lui, nehotărât, ca și cum ar cântări situația*): M-ai făcut pulbere cu ceea ce-mi ceri: ești îndrăzneț, nevoie mare! Și pari și avut! Păi, dacă zici c-ai bani, atunci... pufff, eh! să vedem, să ne mai gândim, s-o întoarcem cu grijă pe toate fețele, că pân-acu' nimeni nu mi-a cerut nevasta. Nici măcar pe ocolite. Spune-mi și mie, să nu mor prost: cine ți-a băgat ție-n cap că poți cere... luna de pe cer unui om sărman, cum mă vezi pe mine? Hai? Adică, să-mi ceri nevasta? Păi femeia – treacă-mergă, ți-o dau, dar ce mă fac după aceea? Am un copil pe care l-am trimis la cerșit. Tu vrei să-mi mai facă unul, să-l trimit la cerșit și pe-ăla? Eu cred c-ai înnebunit, că numai un om cu mintea rătăcită îmi poate cere femeia. Te-ai gândit, frate-miu, c-aș putea să mă supăr rău de tot încât să ajung pe talpa iadului și la pușcărie, vai de mumă-mea, că m-a făcut! Au! Aoleo! (*Țiganul își pune mâna la burtă și se încovrigă de durere*) Aoleo, aoleo! Uite că m-au luat iar durerile alea nenorocite, că m-ai enervat,

frate-miu, uff, încât... nu mai pot sta! Aoleo, mor! Lămurește-l tu, femeie, că eu, oh, trebuie să... (*Și țiganul iese din scenă, mai mult alergând*).

TIGANCA (*Se uită după țiganul ei, dar brusc se întoarce către bărbatul din fața ei*): Domnule, îmi pari un om foarte serios și de aceea aș vrea să-ți vorbesc și eu, la fel de serios. Află c-aș vrea să merg cu dumneata, numai cu condiția să-mi plătești. Că nu mă iau după bețivul de bărbați-meu, că el nu-i sănătos la cap. Face pe nebunul, iar noi n-avem cu ce să trăim. Acu', c-am rămas numai noi doi, eu îți spun că vin la dumneata, dar să-mi plătești *dacă vrei să mă ai...*

BĂRBATUL (*Apropiindu-se de ea, privind în toate părțile*): Fii sigură că-ți plătesc! Cât îmi ceri?

TIGANCA (*Își umflă pieptul spre a-și face curaj*): Ăăă, păi să zicem că-mi dai două sutare, și sunt a ta o oră-două!

BĂRBATUL (*Privind-o ținută*): Îți dau, cum să nu-ți dau, fată dragă? Păi, altfel cum crezi tu c-aș îndrăzni să-ți propun așa ceva? Află că-ți dau trei – mai mult decât mi-ai zis tu! E bine? ...Cum să nu-ți plătesc, când, vezi că eu sunt cel care te roagă? Spune-mi, vrei să mergem acum?

TIGANCA: Nu, în nici un caz acum, c-am trimis copilul pe scară, să cerșească, și i-am spus că-l aștept aici. Cred că-nțelegi că atunci când s-o-napoia, el, care m-a lăsat aici, trebuie să mă găsească tot aici. Dar, acum, pentru că ne-am înțeles, eu îți propun să vin mâine, la ora 11... Să știi că mai pun o singură condiție: să te porți frumos cu mine, să nu mă sperii, și să fii... *mulțumită*.

BĂRBATUL: Cum să nu mă port frumos cu tine, când îmi plăci? Te asigur că o să te simți bine la mine și-o să fii și mulțumită, fată dragă!

TIGANCA: Mă bucur că aud asta. Spune-mi, unde să vin și voi veni!

BĂRBATUL: Pe scara a treia, la numărul 66.

TIGANCA: Aoleou, ăsta-i numărul dracului! (*Se gândește o clipă*) Dar, fie și-așa, dacă spui că ești om bun, că te porți frumos și-mi plătești, așa cum am vorbit. Contează pe mine, că voi veni. Să fii sigur c-o să vii! Acum du-te, să nu apară nebunu' de bărbați-meu cu vreun polițist după el, că are câțiva prieteni cu care se vântură pe-aici, prin zona asta. Îl cunosc eu bine și știu că mai degrabă după prietenul lui, polițistul, s-a dus! Ia-o drept pe-acolo (*îi arată ușa blocului*) și nu te uita-napoi: roiește-o cât poți de repede, să nu cumva să ai neazuri cu nebunu' meu!

BĂRBATUL: Măi, să fie!

TIGANCA: Să fie cum zici, că știu eu ce am la ușa mea: un bețiv nenorocit, care, dacă-mi înșfacă banii cu mâinile lui spurcate, adio bani, că-i toacă – îi dă pe toți pe băutură, și nu se oprește decât după ce nu-i mai are, încât se alege praful și pulberea de ei, că nu-i pasă de mine și de copil, cât e negru' sub unghie, lua-l-ar dracu de bețiv ordinar, că grea piatră-i ăsta de gâtul meu! Simt că mă trage-n mocirlă, și mă-neacă, că nu-i deajuns,

dragă dom'le, că e puturos, că doarme toată ziulica și ne pune să cerșim, și pe mine și pe copil, ne mai și pândește, stă pe la toate colțurile și pe după tufișuri, să nu cumva să ne scape din ochi, să-i dăm lui toți banii, să-i bea, vagabondul dracului! Hai, dom'le dragă, du-te acum, și-așteaptă-mă mâine, că vreau să fiu cu tine, să ne simțim bine! Să știi că sunt parolistă și foarte curată, și vei fi mulțumit, dacă și dumneata mă vei... mulțumi!

BĂRBATUL (*se înclină, recunoscător*): Îți mulțumesc...

TIGANCA: Lasă, că-mi mulțumești mâine! Voi veni cum ți-am spus, cam tot pe vremea asta. E bine?

BARBATUL: E foarte...

TIGANCA: Du-te, du-te repede, nu mai pierde vremea! (*Bărbatul se îndreaptă spre ușa blocului când țiganca își dă seama că nu-i știe numele, și-l strigă*): Hei, cum zici că te cheamă?

BĂRBATUL (*I se aude vocea*): Alecu!

TIGANCA (*Își pune mâinile în șolduri, cu importanță și se adresează publicului, fericită*): Alecu, ă! de tunde oaia și berbecul! Ha, ha! Hai că m-o tunde el pe mine, că-asta-mi e soarta: mâine voi fi a lui, așa cum i-am promis, și-o să mă tundă, nu-mi fac eu griji! Da', după-aia, să vedeți ce-l tund eu pe el, mamă-mamă: mâine mă pun la patru ace, mă dau pe buze cu ruj d-ăla ce-i zice *ciclame*, mă parfumez *peste tot* – și-i spun lu' bețiviu' de bărbatu-meu că merg la sor-mea-n Țigănie, să nu se mai țină după mine, că-l ia toți dracii, iar eu o iau încoace, păș-păș, și vin la Alecu de la 66. (*Șocată*): Nu-mi prea place mie numărul ăsta, că doar auziră-ți: 66 – c-ăsta-i fatidic, cin-n-o știe! – da' eu o să săr peste el, așa (*face un pas, ca și cum ar trece peste ceva rău, nevăzut*) și-l iau în primire pe Alecuțu-Cuțu, vreau să zic că-l pun în patru labe să-mi facă sluj, și-o să mi-l frec, de-o să scot untu' din el, să-l ușurez de sutarele promise: voi fi foarte atentă de unde le scoate, fir-ar el al ăluia, că doar, vorba aia: "*Bani-s puterea!*", că dacă nu-i ai, nu trăiești, cu ce mama ăluia să trăiești, când toate-s scumpe? Ei, și ce nu fac eu... vreau să zic ce nu facem noi pentru bani? Uitați-mă pe mine cum cerșesc ca o proastă, să-i dau lui Cincinel al meu să bea, bea-r-ar mort de capsoman, pe unde-o umbla el acum, în clipa asta, de m-a lăsat aici ca pe-o proastă. Mânca-i-aș eu sufletul, da' prea mă crede el proastă! Că-l nimerii pe Alecuțu-Cuțu ăsta, care-mi pică-n plasă ca-n visul meu de-azi-noapte – ca o muscă-n pânda păienjenului, iar prostul meu mi-l lăsă mie – Doamne, că prost fu Cincinel, de data asta – să-i fi vorbit și el, să-l fi făcut cu ouă și cu oțet că-i atacă nevasta, să se fi codit, să mormăie ceva! Aș! Ți-ai găsit! Mototolu'-i tot mototol: mi l-a lăsat mie, să-i port eu de grijă, adică să-l îmbrobodesc eu, lua-l-ar cornuții, să i-l țin eu legat de fustă, până vine el cu gășcaru de Aurică-Borfică, Auraș-Corcodaș-Găinaș – ă! de umblă prin oraș îmbrăcat polițist, unde-or fi amândoi, de nu mai apar, odată? Adică să-l fi luat ei de guler pe Alecu, să-l conducă acasă, să-i facă, pasămite, un proces verbal: "*De ce făcuși asta, frate-miu-le? Adică pentru ce te luași de nevasta omului?*" Iar Alecuțu-Cuțu să-l ia în brațe pe "*NU și NU, dragă domnilor!*", așa cum știți că sentâmplă: "*Nu-i adevărat, nu m-am luat de ea!*" – ca apoi, când o să fie strâns nițel cu ușa, să-nceapă să chelălăie, să dea din colț în colț, să se codească, să se tânguie, să se arăte tot mai necăjit, *amărâtu* de el: "*Să vedeți, dom'lor, iertați-mă că am greșit și eu, că doar știți bine că oameni suntem, iar noi, bărbații, mai și greșim, păcatele noastre!*",

și tot așa, să nu vrea în ruptul capului să iscălescă procesu-verbal, iar ei, ca *să pice la pace cu el*, să înceapă să-i ceară câte-n lună și-n soare, cât nu face, să-l tot amețească pe Alecuțu-al meu, să-i arăte când una, când alta de prin casă, adică – s-o zicem p-a dreaptă – să-i scotocească prin lucruri, că: “*Fii atent, dom’le, pune mâna dumneata și vinde asta, și zi-ne merci că scapi ieftin, cu o amendă mărunță, o nimica toată*”... Ori – dacă vede că n-o scoate la cap cu el – să-i propună un fel de “*schimb în drum*”, să-i ia, adică, ceva, orice, de prin casă, ptiu drace! Și cine? Cum cine? Poliția, soro! Ohoho, ho, ho! Nimeni nu va crede așa ceva, adică nimeni nu va afla că omul nostru, ca să scape *bazma curată*, să nu se facă de rușine, dă ce i se cere, și dă tot, tot! Nu se joacă! Și-apoi, vorba aia: “*Cui dăduși, Alecule?*”, “*Cum, cui? Dădui poliției!*”, “*Care poliție, frate-miule?*” “*Cum care? Poliția-poliție!*” “*Te-au tras pe sfoară, borfașii!*” Iar el să zică, pocăit: “*Asta nu se poate, că doar am văzut cu ochii mei că unul din ei era polițist! ... Polițist, mă?*”...Hă, hă, câți d-ald-ăștia nu se dau polițiști, n-am eu păr.... Și-apoi: “*Prinde orbu’, scoate-i ochii! – dacă mai ai cui!*” Ha, ha, ha! Să-mi pupe... poala, Alecuțu ăsta, că azi l-am scăpat eu, l-am scăpat printre degete, ca pe-un pește, da’ mâine n-o să-l scape nimeni, nici dracu’, din mâinile mele! O să-l fac să se îndrăgostească lulea de mine – las’ pe mine că i-o fac eu... *cu tot tacâmul*, că doar la asta mă pricep! Și-apoi să te ții și tu, Cincinele! Că vreau să te-nvăț minte și pe tine, c-a venit și vremea ta! Pun-te tu cu mine, prăpăditule! Da și eu, proastă ce sunt, mă luai cu vorba și uitai de copil, uita-m-ar relele! Unde-o fi *pacostea mea, a mică?* Îl găsesc eu, fiți fără grijă! (*Țiganca intră prin ușa blocului, veselă și mândră de ea, făcând cu ochiul către public. În clipa următoare intră în scenă, venind din stânga, pășind tiptil-tiptil, și uitându-se cu atenție în toate părțile, Cincinel-țiganul urmat de un alt țigan, mai lustruit, îmbrăcat într-o impecabilă uniformă de polițist*).

SCENA III Tabloul 1

TIGANUL (*Urmărit de falsul polițist se învârte, bănuitor, pe după arbuștii din spatele băncilor și nu-i vine să-și creadă ochilor*): Ei, drace, unde se duse Margareta mea? (*O strigă*): Greta! Gretuța! ...S-o fi dus după copil, mai știi?! Ca să vezi câtă dreptate am când spun să n-ai încredere în femeie!

FALSUL POLITIST: (*Imitându-l*) Chiar, mă băiete, unde s-o fi dus Margareta ta? Vezi tu cum m-ai tras în piept, cum m-ai adus de nas până aici, *pe damoaca?*

TIGANUL (*Oprindu-se din defilare*): *Pe damoaca*, zici? Ce vrei să spui, cu asta? Păi, aici nu-i glumă, e caz foarte serios! E un *flagrant!* (*Ezitănd*) I-am prins, pe amândoi, în *flagrant!*

FALSUL POLITIST (*Plimbându-se de colo colo cu mâinile la spate*): Las-o-ncurcată cu *flagrantul*, Cincinele, că vezi bine, cu ochii tăi, că suntem singuri aici, în zona asta, că n-am prins pe nimeni în nici un fel de flagrant! Tu spune-mi unde crezi c-ar putea să-ți fie nevasta, în clipa asta? Nu cumva *Margareta ta* o fi pornit-o singură, de capul ei, la pescuit de... *bibani?* Și-acum spune-mi tu, cu mintea ta aia deșteaptă, ce ne facem noi dacă a pornit-o de capul ei, fără știrea ta, deci fără... *acoperirea noastră?* Mă frate-miu, tu zici c-o cunoști bine?

TIGANUL: Aida-de! Vrei să-mi bagi în cap ideea că nu-mi cunosc nevasta? Mă, tu ai înnebunit? Păi o cunosc așa cum îmi cunosc buzunarele!

FALSUL POLITIST: Și cum buzunarele tale sunt goale, te pomenești că și nevastă-ta e... *goală, acu', în clipa asta!* Ei, ia să te văd ce-ai să mi te faci, dacă-o să fie așa cum zic eu?

TIGANUL: Mă, tu ai înnebunit, de-abinelea? Ce-ai vrea să mă fac? Să m-apuc, *acu'*, s-o jlesc? Că doar nu mi-o fi omorât-o... prăpăditul ăla, că era un prăpădit, să știi! Să mai stăm nițel, s-așteptăm!

FALSUL POLITIST: Păi, da, pentru că tu n-ai nici o treabă! Ție-ți convine s-așteptăm! Ce-ți pasă ție de mine? Poate că ție nici nu-ți pasă, și tocmai aici ar cam fi (*insinuează bănuitor*)... buba!

TIGANUL: Ce bubă, mă? Vorbești să n-adormi!

FALSUL POLITIST: Al dracului te crezi tu, mă, Cincinele! Dacă, între timp, vin... *caralii?*

TIGANUL (*Neînțelegând nimic*): *Caralii? Hă!?*

FALSUL POLITIST (*Imitând-l*): *Hă, ai? Bravo, mă! Dacă pune mâna pe mine... poliția adevărată? Cine-mi garantează mie, mă, că tu și nevastă-ta n-ați pus la cale această lucrătură, că, adică, voi doi nu v-ați vorbit să mă dați pe mâna sticleților? S-așteptăm, zici? Al dracului ești tu, mă, Cincinele! Mă, tu nu ești prost deloc!*

TIGANUL: Păi, chiar așa: dacă aș fi fost prost, mai eram eu *colaburu... colaboraturul* tău? N-a că iar m-am încurcat! Zi-mi tu, mă, cum trebuie să zic, ca să fie bine, că doar tu ești cel mai deștept dintre mahării ăștia, care mișună pe-aici!

FALSUL POLITIST: Faci pe nebunu'! *Colaborator* se zice, mă! Asta înseamnă că tu ești omul meu, iar ție trebuie să-ți intre bine-n cap treaba asta, să ții minte că ești *în subordinea mea*. Sau, te pomenești că tocmai asta nu-ți convine? Spune-mi, mă, cinstit, cu mâna pe inimă, înțelegi tu ce vreau să zic sau te ia toți dracii, chiar acum, aici? Meriți tu, mă, prietenia și încrederea mea?

TIGANUL (*Gudurându-se*): Cum să nu le merit, mâncați-aș...

FALSUL POLITIST (*Se răsuțește spre el și-l ia de guler*): Cincinele, eu te mănânc fript, auzi mă, fript și tăvălit în sare, dacă nu ești sincer cu mine! Tu ai pus la cale ceva rău, ca să mă termini, zi-mi-o sincer, pentru că te-am visat azi-noapte că erai plin de sânge: mă tăiașezi cu toporu', auzi mă, cu toporu', balaure prost ce ești! Renunță la asta cu *mâncați-aș*, că te mănânc de viu, încât nu scapă din mâinile mele nici chiar Belzebut-Drăguțul, balaure afurisit ce-mi ești! Că tu, mă, chiar tu, ești ăl de ne face neamul de ocară! Tu să fii sincer, *inimă-deschisă* cu mine, să-mi spui drept ce-ai pus la cale, că te mănânc cu fulgi cu tot, *'nțelesu-m-ai, mă?*

TIGANUL (*Se smucește cu violență din strânsoare*): Ce-ți veni, mă, veni-ți-ar rău de zăpăcit! Ia-ți mâinile de pe mine, că te omor! Ai luat-o razna, că ești *diliu la minte!* Cum de mă bănuiești pe mine de toate prostiile din visele tale!

FALSUL POLITIST (*Îl sugrumă*): Prostii, zici? Te bănuiesc eu de multă vreme, dar află că ți s-a-nfundat cu mine: te-am prins cu ocaua mică, și-ai să-mi recunoști tot, mă, parșivule! Te-nvăț eu minte! Ai să-mi spui și laptele pe care l-ai supt de la mă-ta! (*Pe ultimele cuvinte ale Falsului Polițist apar doi polițiști adevărați, care rămân pentru câteva clipe pitiți pe după una din tufe, să înțeleagă ce anume se petrecea acolo, în timp ce Falsul Polițist îi răsucește țiganului mâinile*). Spune-mi adevărul că te pupă mă-ta rece, balaure!

SCENA III Tabloul 2

PRIMUL POLITIST (*Îi face semn colegului său ca și cum i-ar spune că n-are rost să mai stea pitiți; iese și se adresează Falsului Polițist*): Ce-i aici, ce s-a întâmplat, domnule agent?

FALSUL POLITIST (*Surprins, mai bine zis șocat de apariția celor doi polițiști, face ochii mari și începe să se bâlbâie derutat*): Ăăă, l-am prins pe-ăsta chiar în clipa când încerca să intre pe fereastra aceea... deschisă (*și arată spre fereastra bucătăriei de la parter, stânga*).

PRIMUL POLITIST: (*Către țigan*): Ce căutai, mă, acolo?

TIGANUL (*Necrezându-și urechilor*): Eu? Doamne ferește! Mă, Corcodele, eu cred c-ai înnebunit! De unde, până unde ai născocit-o pe-asta: c-am vrut – auzi vorbă la el – să intru *eu* pe fereastra aceea? Mare păcătos ești, frate-miu-le! Ce vorbii *eu* cu tine până mai adineaori și ce-ți iese *ție, acu'*, din gură? Trăznite-ar Dumnezeu, de căpiat ce ești! Fi-r-ai tu al dracului de cretin! Cred c-ai băut și ești beat. (*Surprins și iritat la culme*) Ce-ai, mă, cu mine?

FALSUL POLITIST: Bă, să taci, că-ți tai aripile și nu mai zbori, câte zile-ai trăi! Gata, până aci ți-a fost! (*Îl ia de guler*): Cu mine nu-ți merge, că eu nu știu de glume!

AL DOILEA POLITIST (*Către colegul său*) Să-i punem cătușele și să-l ducem la dubă! (*Către țigan*): Ai sfârșit-o cu târguiala, *tătâne* – că noi nu ne târguim! (*Către Falsul Polițist*): Vii și tu cu noi, să-l predai și să-i faci raportul. Tu din ce echipă faci parte?

FALSUL POLITIST: Ăăă... din *echipa specială*...

PRIMUL POLITIST (*Contrariat*): *Echipa specială?* Ce-i aia? Eu, unul, n-am auzit vorbindu-se despre... echipa asta? Ce atribuții are și unde e arondată echipa ta? Cine ți-e șef?

FALSUL POLITIST (*Căutându-și cuvintele*): E... *secret de serviciu*, numai că vouă am să vi-l spun când o să ajungem la dubă, deși am primit ordinul să nu divulg nimănu obiectivele, componența ori sarcinile echipei. Și-apoi, nu e cazul să vorbim de asta acum, în fața infractorului ăsta...

TIGANUL (*În timp ce primul polițist îi pune cătușele, către Falsul Polițist*): Eu, infractor? Nu ți-e rușine, Corcodele? Eu sunt infractor, sau tu, nenorocitul, care, care te dai drept polițist? (*Către cei doi polițiști adevărați*): Fiți oameni de înțeles și lăsați-mă-n pace! Puneți-i lui cătușele-astea, că el e cel care vă minte: el e infractor, și nu eu, așa cum aud că-mi zice el, fără motiv și fără rușine? (*Către Falsul Polițist*): Spuneai, mă, că m-ai visat azi-noapte plin de sânge? Uite, că visul ți s-a izbândit: chiar tu, cu mâinile tale spurcate, mă omorâși, acum! De când te știi mintea ta a fătat numai glume proaste, că eu ți-am făcut și ți-am dres, dar acu' ți s-a înfundat și ție, frate Corcodică-Borfică! Zi-le, mă, tot, și recunoaște că am dreptate! Spune-le cinstit cine ești, pentru ce te-am chemat și ce-ai vrut să faci! Adică, pentru ce vrei tu, mă, să-i minți și pe oamenii ăștia, Corcodică? Și nici pe mine nu mă mai prosti, că am avut încredere în tine, te-am crezut om, dar ești un rahat de om! ...Chiar așa, pentru ce ții tu atât de mult să fiu arestat eu, care știi bine că sunt sincer și cinstit, căsătorit, cu nevastă și copil, că doar ne cunoști bine pe toți trei?

FALSUL POLITIST: (*Terminat*): Cred că n-o să vă uitați în gura balaurului ăsta! Vă minte, domnii mei! Aiurează!

PRIMUL POLITIST (*Scoate din buzunar un fluier și fluieră de câteva ori, insistent. Către celălalt polițist*): Vedem noi cine minte și cine spune adevărul. Până vin ceilalți, ia dă-mi și celălaltă pereche de cătușe, frate Barbule, că tare-am chef să mă cuplez și eu, cu... "prietenul nostru din joaca de-a polițiștii". (*Cel de-al doilea polițist scoate din porthart încă o pereche de cătușe și i le dă colegului său. Acesta le ia, le deschide și se adresează Falsului Polițist, în timp ce-i pune cătușele*): Ai pistol, agent? Dacă ai, dă-mi-l încoa' și te rog să nu te împotrivești, că ne faci necazuri.

FALSUL POLITIST (*Moale*): N-am pistol!

PRIMUL POLITIST (*Punându-i cătușele*): Mai bine că n-ai.

FALSUL POLITIST: (*Se eschivează, spre a evita punerea cătușelor*). Nu cred că e cazul să-mi pui astea tocmai mie... Nu-i nevoie, pentru că eu n-am să fug. Nu-mi stă în caracter să încurc lucrurile!

PRIMUL POLITIST: Te cred. Numai că aceste lucruri sunt deja destul de încurcate, și de aceea trebuie să te supui, deci să mergi și tu cu noi. Dacă ești cu adevărat polițist, știi la fel de bine, ca și noi, că n-avem de împărțit nimic, cu nimeni, și deci nici ce discuta în contradictoriu, așa că e cazul să te supui și să te conformezi regulamentelor. Dacă se va dovedi că ești curat, că ăsta (*arată spre țigan*) minte, vei fi liber, cu scuzele de rigoare, și te asigur că n-o să ai ce pierde...

FALSUL POLITIST (*Recăpătându-și zâmbetul, convins că trebuie neapărat să salveze aparențele*): Aflați că nu-mi fac griji pentru mine: cine sunt și ce fac. (*Arătând către țigan*): Îmi pare rău de ăsta, că face numai prostii și-aveam multă încredere în el

pentru că-l cunosc, mai bine nu-l cunoșteam! Mă rog, să n-o mai lungesc. Fie și-așa, cum a picat! (*Ezită o clipă*): Sunt al vostru! Să mergem, domnilor, să eliberăm ringul!

TIGANUL: Și eu ce mă fac, dacă mă caută nevasta?

FALSUL POLITIST (*Glumind*): Zice mersi c-a scăpat de tine... (*Ies cuplați doi câte doi. În clipa următoare, ieșind din bloc, își face apariția țiganca, împingându-și fiul*).

TIGANCA (*Adresându-i-se copilului, în timp ce căuta să se așeze pe una din bănci*): Ce-ți venise, măi Mitușele, de nu te mai dezlipeai de fetele alea? Eu te-am trimis după de-ale gurii – să suni și să-i rogi pe cei ce-ți deschid să-ți dea ceva de mâncare, iar tu te așezaseși pe vine și te jucai cu păpușile?! Ei, să te văd eu acu' ce-o să mănânci?

CORTINA

ACTUL III

SCENA I

Tabloul 1

BUNICA: (*Croșetează pentru nepoșica ei, Ada, care sare șotronul în spatele băncilor alături de prietena ei, Alina*): Gata, fetelor, e vremea să mergem acasă, să vă faceți lecțiile pentru mâine.

ADA (*Protestând*): Mai stăm cinci minute, bunico, te rog. Pentru mâine n-avem nimic de scris, și-am învățat din clasă, așa că mai putem sta. Hai, te rog...

BUNICA: Cred și eu c-ați vrea să mai stăm, dar eu i-am promis mamei Alinei că ne vom înapoia după o oră, iar ora a cam trecut, așa că nu mai stăm. Și-n afară de asta, în cel mai scurt timp aici se vor strânge oamenii scării, că au pus afiș la intrare, anunțând că vor avea o scurtă adunare generală pentru discutarea unor probleme importante. Așa că n-aș vrea să mă prindă aici, să nu mai putem pleca.

ALINA: Dar după adunarea generală, putem să venim înapoi?

BUNICA: Se va face noapte, iubito. Iar noaptea copiii trebuie să doarmă, să se poată scula dimineța, să meargă la școală. Să vă spun drept mie mi-e frică să ies noaptea. Ați văzut și voi câți câini flămânzi, fără stăpân, sunt pe străzi și prin toate boschetele astea. În plus, noaptea apar tot felul de oameni răi, de care e bine să ne ferim.

ADA: De ce sunt oamenii răi, bunico?

BUNICA: Pentru că n-au ce mânca. N-au unde să muncească, că nu mai au locuri de muncă. Sunt mulți oameni foarte necăjiți, care n-au în casă nici măcar o coajă de pâine. Părinții voștri sunt niște fericiți că au servicii și primesc salarii, atâta cât să poată face față nevoilor lor și nevoilor voastre. Voi sunteți copii fără griji pentru că părinții voștri au unde munci, și primesc bani pentru munca lor. Dar banii sunt prea puțini, nu ajung...

ADA: Dacă n-ar primi bani, n-ar avea cu ce să ne cumpere pâine, nu-i așa bunico?

BUNICA: Așa e, draga mea. Când vei fi mare vei munci și tu undeva, și vei avea bani. Sper să se schimbe în bine țara asta, să puteți trăi măcar voi în demnitate, așa cum trăiesc oamenii din alte țări.

ALINA: În demnitate, adică să avem bani?

BUNICA: Demnitatea înseamnă să n-ai grija zilei de mâine. Adică să nu-ți faci griji că nu vei avea unde munci... O să înțelegeți voi toate aceste lucruri, ceva mai târziu, sunt sigură.

ALINA: O aud adeseori pe mama spunând cuvântul *demnitate*. Îmi place când o aud. Dar n-am întrebat-o ce înseamnă. Acum, că știu ce înseamnă, înțeleg de ce sunt oamenii necăjiți, așa cum ne spui tu, bunico...

BUNICA: Vecinii noștri, care vor veni aici cât de curând, vor discuta despre demnitate, despre prețurile alimentelor și despre cheltuielile exagerat de mari de la bloc, în primul rând despre costul căldurii care se va dubla, ori se va tripla în iarna care vine...

ALINA: Astă iarnă noi am stat în frig, cu toate că am plătit cam mult pentru încălzire. Tata era foarte supărat că a plătit mulți bani pentru căldură, dar căldură n-am avut. Eu și mama am dormit îmbrăcate și cu ciorapi de lână în picioare, toată iarna...

BUNICA: Acum înțelegi, iubito, pentru ce se strâng oamenii aici, să discute... De-aia eu vă propun să mergem acasă, să lăsăm locul liber. Sunteți de acord?

ADA și ALINA (*într-un glas*): Da!

MARIA (*iese din bloc cu o măsuță în brațe, pe care o plasează cu grijă în fața primei bănci, de pe stângă. I se adresează bunicii*): Bună seara, tanti Lucreția! Pleci? Da' unde te grăbești așa, frate dragă? Nu te mai vede omul cu săptămânile...

BUNICA: Asta-i viața mea, Mario. Sunt mamă a doua oară, cred că-ți dai seama... Duc fetele acasă, că e târziu pentru ele. Și dac-oi putea mă voi rezezi și eu pe-aici, să văd cum rezolvăm cu completarea fondurilor alea, pe care ni le tot cere administratorul, și cu căldura, când o veni frigul, că s-aude că i se va dubla costul, vai de capul nostru...

MARIA: Apăi, în loc să fie mai bine, e tot mai rău... Zi-i matală, te rog, Șiței, vecina matală, să coboare. S-o ia și pe Vetuța, de la 6, că doar sunt nedespărțite. Să hotărâm mai mulți ce avem de făcut, că nu e de joacă...

BUNICA: Am să-i bat în ușă... Dar azi, chiar Zița mi-a spus să nu cumva să lipsesc în seara asta de la adunare... Așa că ea știe. N-o să lipsească tocmai ea și prietena ei, să fii sigură (*Către nepoțele*): Ei, dar voi cum ziceți, acum, că plecăm?

ADA și ALINA (*într-un glas*): Sărut mâinile!

MARIA: Să creșteți mari și cumiți, iubitelor! (*Bunica și nepoțelele ies prin ușa scării, în timp de Maria reasează măsuța, culege câteva hârtii de prin spatele băncilor, pune măsuța în fața băncii din dreapta, se dă într-o parte și-o privește dacă e plasată bine, mormăie ceva și se așază pe bancă, în spatele măsuței. Din stânga își face apariția o minionă timidă cu o geantă destul de grea pe umeri, căutând curioasă cu privirea în sus, către balcoane. Maria o vede și se ridică*).

SCENA I Tabloul 2

MARIA (*surprinsă*): Felicia? Ce-i cu tine, fată dragă? Te-ai întors definitiv? Mai pleci?

FELICIA (*luată prin surprindere, pentru că n-o văzuse pe Maria, aleargă spre ea, își lasă geanta pe banca din stânga, și-i sare Mariei în brațe. Rostește emoționată*): Tanti Mia, ce fericită sunt că te văd! Ce fac ai mei? Nu le-am spus că vin, să nu-i îngrijorez,

că n-ar fi avut bani să vină la aeroport... M-am întors, și nu mai plec! O să găsesc eu ceva, să fac...

MARIA (*se desprinde din îmbrățișarea Feliciei*): N-o să găsești nimic, draga mea! Aici e mare nenorocire cu șomajul, dar mai ales după ce oamenii termină șomajul... Statul n-are bani, e... falimentar! O să vezi tu ce-nseamnă să n-ai bani nici măcar de-o pâine... Vorbeam ieri cu maică-ta, care mi-a spus că te-a visat râzând. Ea și-a pus speranța în tine. Se gândea c-o să le mai trimiți și tu ceva bani... Dar, acu', c-ai venit, mă rog, o să lămurești tu ce și cum a fost și de ce-ai venit înapoi.

FELICIA: Am venit, că nu se mai putea...

MARIA: Cum adică nu se mai putea? Ai fost în Olanda, parcă... Așa-i?

FELICIA: Întocmai. Și-am fost expulzată condiționat!

MARIA: Cum e aia?

FELICIA: Adică mi s-a pus în vedere să nu-mi mai calce picioarele în Olanda.

MARIA: Cum așa?

FELICIA: Uite-așa! Știi că Olanda e țara lalelelor. Eu am lucrat noaptea, la sortatul lalelelor. Împreună cu alte cinci românce și o grecoaică, am fost angajate de patron cu condiția să-i facem treabă numai noaptea. Ne-a cazat la un hotel bun, primeam trei mese pe zi, dormeam ziua, eram și libere să ne plimbăm, să facem ce ne place, cu condiția ca de la lăsarea nopții până la răsăritul soarelui, să-i sortăm lalelele pe categorii. Ghinionul nostru a fost că patronul nu ne-a făcut forme legale la angajare, să nu plătească taxe și impozite pentru noi. Ieri seară, când a descins Poliția și-a verificat registrul intrărilor în hotel, managerul hotelului n-a putut explica ce e cu noi acolo, deși el știa ce e cu noi și ce facem. Noi, la rândul nostru, am dat-o din colț în colț că nu știam limba... Așa că am rămas sub pază toată noaptea, asta ca să nu ni se facă raport, cu condiția ca a doua zi să părăsim țara. Și-am părăsit-o... Necazul nostru, al tuturor fetelor, e că patronul nu ne-a plătit ultima lună. Să-ți spun drept, fetele cred c-a fost aranjamentul patronului, să nu ne mai plătească... Asta e când slugărești la străini!

MARIA: Îmi pare rău de ceea ce aud de la tine, dragă Felicia! Țăsta-i blestemul nostru, al românilor: să-i slugărim pe străini! Asta s-a ales din toată zbaterea noastră de a scăpa de Ceaușescu, deși pe vremea lui eram respectați și chiar apreciați în Europa, pentru tot ceea ce am făcut aici, în țară... S-a ales praful de tot ceea ce am făcut... Să știi că și eu sunt destul de necăjită, că bărbatu-meu e-n șomaj. Las la o parte faptul că nu se dă dus din casă, că boalește toată ziua, dar nici n-are unde să se angajeze că s-au redus posturile și s-a dat afară de peste tot. Acuș vine iarna și n-o să avem cu ce plăti căldura, că cică i se va dubla prețul.

FELICIA (*Așezându-se pe bancă*): Mi-au spus ai mei, acum o săptămână... Și matale ce faci aici?

MARIA (*Întinzând fața de masă, pe măsuță*): Vom avea o scurtă adunare generală, a scării. Eu am adus măsuța asta, la care se va scrie procesul verbal... Ar cam fi vremea să începă să vină oamenii. Probabil că de la voi va veni maică-ta, că taică-tău e plecat la țară. Nici el nu mai are serviciu.

FELICIA (*Uimită*): Asta nu mi-au spus-o... Probabil că și-au zis să nu mă supere... Vai și-amar! Tanti Mia, să știi că, mai mult ca sigur, nici mama nu va veni, că va rămâne cu mine, să-i spun ce și cum am pățimit pe-acolo...

MARIA: Am înțeles. Să-i spui c-am s-o motivez eu... Hai, du-te, draga mea... Și nu te necăji, că vor mai fi încercări din astea... O să vezi! Ne vom descurca noi, păi nu? Trebuie să ne descurcăm!

FELICIA (*Luându-și geanta, depărtându-se*): Sper. Află, tanti, că nu mai sunt molcuța pe care o știi. Viața m-a călit și pe mine și-am învățat și eu câte ceva din lecția olandeză. Și-anume, că trebuie să fim uniți!

MARIA (*Uitându-se lung după Felicia, care dispare în bloc*): Uniți! Ai dreptate: să fim uniți! Numai că, nu suntem... (*Pe când Felicia intra în bloc, intra în scenă Silvia, de la etajul 2, dreapta*)

SCENA I Tabloul 3

SILVIA: Mio, asta de intră în bloc, nu fuse aia mică a lui Cocoș?

MARIA: Chiar ea.

SILVIA: Păi nu era în Olanda?

MARIA: Era. Da nu mai e, că s-a întors. Vorba aia: „La omul sărac nici boii nu trag”. Mi-a spus că patronul nu i-a plătit munca pe ultima lună... A trebuit să se întoarcă, mai bine spus a fost obligată să revină în țară.

SILVIA: Bine c-o au pe cea mare, care lucrează în Israel. De bine, de rău, mai primește de la aia câte ceva. Au și ceva pământ la țară, se descurcă ei...

MARIA: Și-aia din Israel, ce fel de pricopseală crezi că face pe-acolo? Are grijă de doi bătrâni, care-i dau masă și adăpost, și cam atât. Vai de viața ei. Dar poate că evreii sunt mai omenoși, și mai și plătesc. Fata e, cum bine știi, destul de frumoasă, așa că poate și găsește norocul pe-acolo. Chiar așa mi-a spus și Filuța... Ea-și pusese mari nădejdi în asta mică. Vise!

SILVIA: Și noi am visat să ne modernizăm casa. Am luat credite, am cumpărat mobilă și bucătărie nouă, și-acum, că i-a redus salariul lui Robert al meu cu 25%, să vezi ce necazuri vom avea cu banca, pentru că nu vom mai avea bani să ne plătim ratele. De câteva nopți nu mai dorm cu gândul la asta... Al meu îmi spunea aseară că vrea să meargă cu băieții la grevă, în Capitală. Ne-am certat și ne-am culcat certați. O ține pe-a

lui că nu și nu, el trebuie să meargă. I-am spus că nu rezolvă nimic, că se va găsi cineva să-l noteze, ca după aia să i se reproșeze că s-a alăturat celor puși pe scandal. E tare greu. Pe mine m-au restructurat în primăvară, dar și pe el îl paște restructurarea, dacă nu se potolește, și nu m-ascultă.

MARIA: Vezi tu, Silvia, rău e cu răul, dar mai rău e dacă stăm, „fie ce-o fi!”, când știm bine că bine nu va mai fi. De-aia mă și doare sufletu-n mine că nu ne mai potolim odată cu discuțiile astea fără noimă. Discută parlamentarii, fie. Asta-i treaba lor! Discută politicienii, e treaba lor. Da' noi de ce tot batem apa-n piuă, fără folos? Uite, acum, vom discuta din nou despre plata căldurii, că, zicea administratorul nostru, să mai depunem fiecare câte 2-3 sute la fondul de rulment, că n-o să avem cu ce să plătim întreținerea pe timpul lunilor de iarnă. Da' de unde mama dracului să tot scoatem bani, să dăm mereu, să tot dăm? Mai facem noi bani în țară, ca pe vremea *Tovarășului*? Banii, atâția câți se mai fac, se fac în altă parte, și ne vin sub formă de împrumuturi! Să te ții, soro, să vezi cum ne vor pune pielea pe băț aia de ne tot împrumută, că nu ne împrumută ei că avem noi ochii frumoși, ci o fac să ne încătușeze, să ne plecăm tot mai mult grumazul, să-i slugărim, că de slugărit vom avea parte, ascultă-mă pe mine. Și-o să ne luăm lumea-n cap, ca fetele lui Cocoș, o s-o vezi și pe-asta...

SILVIA: N-aș fi vrut să mai vin la această adunare, că e pierdere de vreme. Am discutat și astă-primăvară tot despre căldură, și... ce s-a făcut? Nu s-a făcut nimic! Am propus să întrerupem caloriferele de pe scări, din spălătorii și din uscătorii, și nimeni n-a mișcat un deget. Intrăm în noul sezon rece tot cu aceste calorifere care funcționează nonstop, și ne costă căldura care ne vine prin ele ca părți comune, cu 60-70% mai mult decât consumul efectiv care se înregistrează, per total, în apartamente. Ca dracu!

MARIA: Păi, uite, chiar te rog să ridici tu problema asta. Să dai tonul la discuții! (*Pe replica Mariei intră în scenă Mironescu*).

MIRONESCU: Sărut mâinile, stimate doamne și domnișoare!

MARIA: Alege: care să fie doamna și care domnișoara?

MIRONESCU: Chiar importă?

SILVIA: Importă, cum să nu. Că dacă-i glumă, măcar să râdem și noi, nu crezi?

MIRONESCU: Ce să mai râdem, când suntem de răs?

SILVIA: La ce te referi?

MIRONESCU: La ședința asta. O să țină mult?

MARIA: Ia te uită la el?! Vii cu pretenții, stimabile? Pe vremea *Tovarășului*, nu scoteai nici o vorbuliță când rămâneam după program, zilnic, în ședințe prelungite de analiza muncii, și dam fiecare raportul: Ce-ai muncit azi, concret, tovarășe Mironescu? Ce ți-ai propus pentru mâine, tovarășe Mironescu? Cât timp ai fost pe teren, în mijlocul clasei muncitoare, tovarășe Mironescu? Cum apreciezi calitatea muncii în serviciul nostru? Ce măsuri propui pentru îmbunătățirea organizării activității colectivului din care faci parte,

tovarășe Mironescu? O să-mi zici că ai fost la cadre, și că așa era la cadre. Așa era peste tot, tovarășe Mironescu... Și-acu' te sperii de adunarea generală a scării, în care ridicăm probleme care ne ard, dragă domnule Mironescu?

MIRONESCU: Nu mă sperii! De unde-ai scos-o și pe-asta? Vreau să știu cum să-mi drămuiesc timpul, că-n seara asta mă așteaptă și fii-mea, s-o ajut... (*Încep să intre oamenii la adunare – câte unul, câte doi, în minigrupuri – salutându-se și discutând între ei. Scena se umple corespunzător*).

SCENA II

NICU (*soțul Anei, responsabilul scării, apare între oameni și se oprește în față, lângă Maria. Poartă sub braț un caiet*): Mia, îți mulțumesc pentru măsuță. Să văd pe cine găsesc să ne scrie procesul-verbal, că azi vreau să facem proces-verbal.

MARIA: Îl avem aici pe dl Mironescu. Se pricepe și n-are nici un motiv să ne refuze.

NICU: Ai dreptate. (*Se îndreaptă către dl Mironescu*) Salutare, don Alecule! Cum e? Vă e mai bine piciorul?

MIRONESCU: Salutare! E perfect. Sper să nu-mi joace feste când va începe frigul.

NICU: Dacă-i arătați încredere, vă va da satisfacție. Vă supăr cu o rugămintă: să scrieți dumneavoastră procesul-verbal, că sunteți sprinten la scris și prindeți întocmai vorbele ce se spun. (*Îi întinde caietul*).

MIRONESCU (*Îi ia caietul*): Cu plăcere. Dar să nu țină mult, că trebuie să ajung la fii-mea, că i-am promis... Apropo, ce discutăm?

NICU: Despre suplimentarea fondului de rulment, că s-a scumpit căldura. Supunem la vot și consemnăm rezultatul votării. Atât. Eu sper să terminăm repede...

MIRONESCU: Depinde de dumneata. Pe ăștia, dacă-i pornești, nu-i mai oprești...

NICU: E bine să-i lăsăm să vorbească, să-și spună oful. Mă rog, vom vedea... Chiar vreau să începem. (*Mironescu se îndreaptă către măsuță, Maria îi face loc lângă ea, în vreme ce dl Nicu li se adresează celor prezenți – unii așezați pe bănci, alții rămași în picioare*) Vă rog, atenție! Sunteți de acord să începem? (*Adunarea aprobă cu un DA prelung*) Avem o singură problemă la ordinea de zi: să ne sporim contribuția la fondul de rulment cu 50 de lei, lunar, per apartament, să avem de unde acoperi creșterea costului căldurii. Sunteți de acord?

SILVIA (*ridicându-se, ca arsă, de pe bancă*): Cum așa? Parcă hotărâsem altceva astă primăvară...

NICU: Ce anume?

SILVIA: Să blocăm caloriferele de pe scară, ca și pe cele din spălătorie și din uscătorie, să nu le mai plătim la părți comune, că numai ele consumă căldura nonstop. Nu mai zic de faptul că-n uscătorie caloriferul va încălzi cerul patriei, pentru că, să recunoaștem, nu ne-am învrednicit să reparăm fereastra, s-o putem închide...

NICU: Cum bine știți toți, blocarea caloriferelor scării a fost asimilată de furnizorul de căldură cu debransarea și, ca atare, ni s-a cerut să facem proiect de debransare a acestor calorifere, proiect care ne-ar fi costat 8 milioane vechi pentru fiecare calorifer, plus că ar fi trebuit să plătim și golirea instalației și reumplerea, care împreună, ne-ar fi costat încă un milion și jumătate lei vechi. Astă vară, când am ridicat această problemă, toți v-ați abținut, fie că n-ați înțeles cum stau lucrurile, fie că n-ați vrut să plătiți, adică, pe-a dreaptă, nu s-a oferit nimeni să contribuie bănește, să putem opri caloriferele scării, așa că și-n această iarnă vom intra cu ele în plată...

SILVIA: Asta-i chiar o să ne pună pe butuci! Dar mai e o problemă. Începând de iarna trecută ne-a fost pus la plată, la părți comune, și subsolul, pe motiv că conductele transportoare de agent termic de la subsol nu erau peste tot izolate corespunzător. Astă-vară, după cât cunosc eu, acestea au fost izolate. Recent reprezentantul serviciului de calculul căldurii, a intrat peste tot și ne-a făcut reinventarierea tuturor conductelor ce ne traversează apartamentele. Am înțeles și suntem absolut de acord: căldura care ne vine prin aceste conducte o vom plăti toți, fiecare dintre noi. Întrebarea mea e următoarea: cum rămâne cu țevăria de la subsol? O vom plăti în continuare și pe aceea, tot ca părți comune, deși noi am izolat-o, așa cum ni s-a cerut?

NICU: Uite că n-am reușit să mă interesez și de treaba asta...

MIRONESCU (*ridicându-se de la masa procesului verbal*): Dați-mi voie. Eu cred că ne costă prea mult factura de căldură. În termeni reali, cu suma pe care blocul nostru o plătește lunar pentru căldură am putea cumpăra un autobuz pentru călători... Și măcar de-am avea căldură, să fim mulțumiți. Dar noi plătim frigul, nu căldura, că repartitoarele pe care le-am pus pe calorifere sunt mincinoase, măsoară aiurea...

PETRE (*Soțul Anei*): Păi, ia stai frate, cu cât plătim noi gigacaloria? (*După o pauză*): Și câte gicalorii plătim noi, fiecare proprietar, în sezonul rece?

NICU: Prea vrei să știi multe... Eu nu lucrez în domeniu, să-ți pot spune...

O PERSOANĂ DIN PUBLIC (*Din rândul al 3-lea*): Vă rog să-mi îngăduiți să vin la Dumneavoastră, să vă lămuresc eu, că eu lucrez în branșă...

NICU (*luat prin surprindere*): Poftiți!

SCENA III

Rumoare pe scenă. Persoana din public urcă pe scenă

PERSOANA DIN PUBLIC (*bărbat sau femeie, după opțiunea teatrului*): Bună seara! Vă mulțumesc că ați acceptat să vin aici, în mijlocul dumneavoastră, spre a contribui la

lămurirea aspectelor pe care le ridică producția și consumul căldurii, ca și a calculelor care se fac pentru plata căldurii. Vă asigur că nu fac parte din nici un partid politic, așa că nu voi putea fi suspectat(ă) de partizanat politic. Vă auzii mai devreme interesați de noțiunea de gicacalorie. De aceea vă propun ca întâi și-ntâi s-o lămurim. Gicacaloria înseamnă un miliard de calorii, iar caloria, ca noțiune a fizicii, reprezintă cantitatea de căldură necesară încălzirii unui gram de apă de la 14,5 grade la 15,5 grade Celsius, în condiții de presiune atmosferică normală. O familie de bucureșteni, care ocupă un apartament modest, de două camere, consumă lunar 4-5 gicacalorii, după cum a declarat recent primarul Capitalei, dl dr. Sorin Oprescu. Gigacaloria costă în funcție de prețul combustibilului din care se face, la care se adaugă salariile ca și taxele și impozitele cuvenite prin legislația muncii ale celor încadrați la unitatea respectivă de producție, care poate fi o centrală termică mare, ori chiar de cartier, după cum poate fi o centrală electro-termică producătoare de căldură prin cogenerare și așa mai departe. Mai costă ceva bani și cotele-părți ale amortizării și, eventual a reparării instalațiilor și agregatelor unităților producătoare de energie termică, cotele părți ale amortizării și întreținerii conductelor transportoare de căldură, de la unitățile producătoare până la destinații, de exemplu până la blocurile de locuințe. Și cam atât, în linii mari. Ceea ce nu știu oamenii e că această căldură trece dintr-un apartament în altul, încât e nevoie de readucerea ei la temperatura prevăzută, în punctele termice de pe trasee, ceea ce înseamnă că, la rându-i, costul acestor ajustări mai adaugă câte ceva la costul căldurii. Per total, în mod oficial, căldura costă atâta cât costă – în fond atâta cât stabilesc de cei în mâna cărora se află această treabă. Ei bine, ajunși aici, ne întrebăm, pe bună dreptate: în fond, cât ne costă, frate dragă, căldura? Treaba asta se ține... sub cheie, la secret. Nu e treaba oricui să știe acest lucru! Consumatorii trebuie să știe doar cât trebuie să plătească ei, și nimic mai mult!

În toamna anului 1960, șeful guvernului român de atunci, nimeni altul decât Gheorghe Gheorghiu Dej a făcut o consfătuire și i-a întrebat pe arhitecții și constructorii primelor blocuri din București: „Măi tovarăși, spuneți-mi cum calculați voi costul căldurii, și cât anume ar trebui să vă plătească oamenii, când căldura asta trece de la unii la alții, și voi nu faceți altceva decât că-i mențineți temperatura?” Acolo, în răspunsul sincer stârnit de întrebarea lui Dej, stă tot secretul ținut cu strășnicie, sub cheie, de toate regimurile politice care au urmat timp de 50 de ani, în această țară. În cifra aceea, pe care puțini oameni o cunosc, se află secretul sacilor cu bani din care și-au tras vlaga toate guvernele ultimilor 50 de ani, dar mai ales firmele căpușe ale partidelor de guvernământ care au ajuns la conducerea țării în ultimii ani, după așa-numita Revoluție română – adică în prețul plătit de populație pentru căldură!

Cum așa? vă aud întrebând. Păi, uite cum: putem măsura temperatura corpului uman, a corpurilor de încălzit, așadar și a caloriferelor, chiar și căldura din apartamente, dar nu așa cum se pretinde că o fac... așa-zisele repartitoare de costuri, montate pe calorifere, care nu sunt termometre, ci doar niște mofturi, un fel de praf în ochii lumii. Li s-a găsit o întrebuintare diabolică, și-anume cu aceste aparate s-au pus bazele unor servicii de calcul fantomatic, pentru a se face locuri de muncă, după cum s-a convenit cu Uniunea Europeană. Așa se explică și faptul că draga noastră Agenție Națională de Reglementare a Serviciilor Comunitare de Utilități Publice, care, atenție, are rang de minister, a scris într-un Normativ, emis nu demult, că repartitoarele de costuri pentru agentul termic nu sunt legale. Ele nu sunt calibrate și nici nu se pot controla ori repara la atelierele metrologice, ci doar schimba. În consecință, calculele consumului de căldură impus tuturor serviciilor prestatoare de calculul căldurii din țară, de către această Agenție Guvernamentală, nu sunt întemeiate. Amintiți-vă, vă rog, că până acum doi ani din

totalul facturii pentru căldură se da deoparte mai întâi consumul comun, convenit prin contracte și convenții, semnate de serviciile de calcul cu asociațiile de proprietari, și numai după aceea, restul sumei de plată, adică ceea ce rămânea din totalul facturii, se împărțea după consumurile „înregistrate de repartitoare”, ca de acum un an, după un alt ordin al A.N.R.S.C.U.P., adică al Agenției Guvernamentale menționate, să se dea mai întâi deoparte consumurile „înregistrate de repartitoare”, iar ceea ce rămâne să se împartă în mod egal tuturor, ca fiind căldura consumată de așa-zisele „părți comune”, adică de conductele care străbat subsolurile, apartamentele, ca și de caloriferele de pe scări, din spălătorii și uscătorii etc. Cum consumurile „înregistrate de repartitoare” sunt fără bază reală și ilogice – așa cum s-a dovedit – iar repartitoarele sunt ilegale și nu fac doi bani, nici calculele făcute după ele nu sunt altceva decât aberații. Așadar, calculele prezentate de prestatorii de servicii de calcul sunt niște aberații de neacceptat. Cui să i-o spui, cui anume să i te plângi? Președintelui țării? Guvernului? Agenției Naționale de Reglementarea Serviciilor de Utilități Comunitare? Unităților prestatoare de calcule? Le-o spui degeaba! Toți țin de scaune, căci pentru toți adevărul-adevărat înseamnă, în acest caz, surparea serviciilor lor, a tuturor privilegiilor de care beneficiază din plin.

La baza acestor considerații stă un adevăr științific cutremurător: căldura e o stare fizică de echilibru termic deschis la ambele capete, care privește corpuri cu temperaturi diferite. Pe înțelesul tuturor, căldura e o tendință continuă de echilibru termic reciproc – potrivită căruia un corp fierbinte cedează căldură altui corp, rece, care o primește pentru a se echilibra reciproc, unul pe celălalt, după acest principiu termic. Căldura ne vine prin calorifere, dar ea se imprimă, să zicem așa, în pereți și-n aerul din cameră, încât e și nu e. Așa stând lucrurile, căldura nu poate fi cuantificată, și nici prinsă în vreo formulă de calcul. Una e să iei la un moment dat temperatura caloriferelor, pe care în nici un caz n-o ia repartitoarele, și cu totul altceva e să simți căldura mediului dat. N-ați observat că iarna simțim că temperatura de 25 de grade, din cameră, diferă de aceeași temperatură, de 25 de grade, din mediul înconjurător, când și-n cameră și afară e tot atâta? De aici rezultă că ea o stare pe care numai organismele noastre o simt. Să înțelegeți din asta că așa-zisul soft, adică formulele de calcul folosite pe calculatoare de către unitățile prestatoare de servicii de calcul, n-au nici o legătură cu căldura, că de fapt, nu fac nici cât o ceapă degerată.

Singura cale de a fi toată lumea mulțumită, e să se împartă costul facturii de căldură după vechiul sistem de calcul, adică după suprafața apartamentelor, deși căldura e o mărime de volum, și nu de suprafață. Înainte oamenii aveau căldură, și plăteau atâta câtă primeau, pe când acum toți caută să economisească, închizându-și caloriferele, stând în frig și îmbolnăvindu-se atât ei cât și blocurile în care locuiesc, fără ca cineva să le spună că se ruinează pe ei precum și blocurile în care locuiesc, și că, de fapt, îi costă mult mai mult, atât pe ei cât și statul, toată această economisire aberantă și fără logică.

Soluția: renunțați la repartitoare, oameni buni și dați drumul la căldură, să vă inunde casele căldura, să fiți sănătoși, și voi, și casele voastre!

*(Aplauze în scenă, aplauze și în sală. Pe ultimele fraze ale **PERSOANEI DIN PUBLIC**, un copil a scris pe peretele blocului, la loc vizibil, **GRĂMADA DE PROȘTI**. Persoanele din scenă au observat. Aplauze și pentru ceea ce a apărut scris acolo).*

CORTINA

10.10.2010